

УДК 327::911.3]:141.826

Зоран Милошевић*

Институт за политичке студије, Београд

Ванда Божић**

*Правни факултет Универзитета Унион,
Београд*

(НЕО)ТРОЦКИЗАМ И ЊЕГОВА ИСТОРИЈА КАО ИНСТРУМЕНТ САВРЕМЕНЕ ГЕОПОЛИТИКЕ

Сажетак

Зашто идеологија троцкизма данас захтева разматрање?

Чини се да је Троцки изгубио од Стаљина у политичкој борби и није имао времена да потврди своју теорију стварним искуством. Ипак, с друге стране, троцкизам је веома популаран идеолошки тренд левице, а то не може бити ако се сама идеологија заснива на мртвој теорији која није издржала тест времена. Напротив, видимо да је ова теорија наставила да се развија, појавио се такозвани неотроцкизам. „Четврта интернационала“, коју су створили Троцки и истомишљеници, упркос расколима, и даље постоји, а сам тренд је прилично популаран у иностранству, посебно у Латинској Америци, САД

* Научни саветник, редовни професор теоријске социологије и геополитике

** Доцент

и Европској унији. Има ли у овој идеологији и њеној историји нешто на шта би вредело обратити пажњу?

Када се боље анализира савремени троцкизам, види се да се посебно чврсто угнездио у америчкој влади, али не само у њој. Савремени троцкисти себе називају „револуционарни марксисти“.

Троцкизам је препознатљив по својим идеолошким догмама „перманентне револуције“, борбе против државе (предаја државног суверенитета „непознатом“ центру - Новом светском претку) и милитаризацији грађанског (цивилног) друштва, посебно сфере рада, али и медицине (локдауни).

Сви главни набројани садржаји (нео)троцкизма представљали су и представљају инструмент геополитике.

Кључне речи: троцкизам, неотроцкизам, перманентна револуција, држава, суверенитет, историја, милитаризација цивилног друштва, геополитика

ЗАШТО ИДЕОЛОГИЈА ТРОЦКИЗМА ДАНАС ЗАХТЕВА РАЗМАТРАЊЕ

Питање које делује „логично“ гласи: зашто би се неко сећао троцкизма у 21. веку, када је његов оснивач мртав већ 81 годину, док је идеја светске револуције изгубила привлачност. Зашто се, дакле, сећати старих унутарпартијских обрачуна у СССР-у?¹ Јер, сви који су имали добро образовање сећају се да је Стаљин победио троцкистичку групу у партији и елиминисао њене присталице, укорењене у свим сферама државне делатности. Било је јасно као два пута два. Међутим, троцкизам као доктрина

¹ НЕОТРОЦКИЗМ. Что такое вообще - троцкизм? И за что Сталинские офицеры были коней троцкизма? (ЛИКБЕЗ), Что общего у троцкизма, фрейдизма, оккультизма и церковного обновленчества? ..., <https://anisiya-12.livejournal.com/106887.html>

и као метод политичке борбе није могао бити елиминисан, тј. није ни умртвљен, а ни заборављен. Наставио је своју разорну мисију и после 1940. године и смрти самог Троцког, све до наших дана, када поново показује своје наказно лице.²

Његово учење о успостављању светске диктатуре (Новог светског поретка) уз помоћ перманентног унутрашњег и спољног рата (револуција, „обојених“ и других...), о подривању темеља институције породице, традиционалног морала и уништавање свих националних држава и те како је живо и данас се препознаје као геополитика неотроцкизма или „културног троцкизма“.

Да нисмо усамљени у оваквом размишљању сведочи Андреј Лавренчук, који је у једном свом чланку поставио сличну дилему: **зашто идеологија троцкизма данас захтева разматрање?**

Чини се да је Троцки изгубио од Стаљина у политичкој борби и није имао времена да потврди своју теорију стварним искуством. Ипак, с друге стране, **троцкизам је веома популаран идеолошки тренд левице**, а то не може бити ако се сама идеологија заснива на мртвој теорији која није издржала тест времена. Напротив, видимо да је ова теорија наставила да се развија, **појавио се такозвани неотроцкизам**.³ „Четврта интернационала“, коју су створили Троцки и истомишљеници, упркос расколима, и даље постоји, а сам тренд је прилично популаран у иностранству, посебно у Латинској Америци. **Има ли у овој идеологији и њеној историји нешто на шта би вредело обратити пажњу?**⁴

Када се боље анализира савремени троцкизам, види се да се посебно чврсто угнездио у америчкој влади, али не

2 Душан Туваљевић, *Вријеме Стаљина*: достигнућа, критика и дестаљинизација, СПКД Просвјета, 2021, стр. 40 – 41. критички разматра улогу Троцког и наводи да су и Октобарску револуцију и самог Троцког финансирали ционисти, Упор.: Владимир Карпов, Генералисимум, Информатика, Београд, 2018, стр. 45.

3 Савремени неотроцкизам је појава која се изражава углавном у ватреном антисовјетизму, под маском марксистичко-лењинистичких парола о Светској револуцији. Нема сумње да су неотроцкисти скривени агенти снага светског империјализма, предвођених Сједињеним Државама и Европском унијом.

4 Андреј Лавренчук, Идеологија троцкизма, Газета *Суть времени*, Киев, №, 19 октобра 2017.

само у њој. На ову тему објављен је занимљив чланак познатих публициста Џефрија Стајнберга, Алена Дагласа и Рејчел Даглас са индикативним насловом „**Чејни оживљава Парвусов ‘Перманентни рат’**“ («Cheney Revives Parvus ‘Permanent War’ Madness» by Jeffrey Steinberg, Allen Douglas, and Rachel Douglas (September 23, 2005 issue of Executive Intelligence Review, EIR). **Савремени троцкисти себе називају „револуционарни марксисти“**. Уз овако маркетиншки добро одабрана имена, а како сведочи Раде Јанковић, троцкизам, који је имао наказно лице, **подвргнут је безграничној естетизацији**⁵, тако да људи и не примећују да је неко троцкиста, нити, по правилу, знају шта то значи.

„Никада није била тајна да су редови данашње вашингтонске неоконзервативне ратне партије попуњени троцкистима првог и другог степена, олицетворених у **Ирвингу Кристолу, бившем троцкисти** који је себе називао „кумом“ читавог неоконзервативног апарата и уреднику ‘Weekly Standard-a’, **Вилију Кристолу**. Чињеница је да су сви они, као и потпредседник **Дик Чејни**,⁶ до данас остали **фанатичне присталице доктрине „перманентне револуције“ бившег большевичког народног комесара за војна питања Лава Троцког, као и „перманентног рата“**. Ово последње може се видети, на примеру, рата који је Чејни покренуо у Ираку, као и рата који је намеравао да започне против Ирана, овога пута употребом атомског оружја, као и стална непријатељства против Сирије, затим провокације у Латинској Америци⁷ и где год је

5 Раде Јанковић, *Како упокојити вампира*, Духовни луг, Крагујевац, 2020, стр. 85.

6 Ричард Брус „Дик“ Чејни (енгл. Richard Bruce «Dick» Cheney, 30. јануар 1941) је 46-ти потпредседник САД, у време Џорџа В. Буша од 2001. до 2009. Члан је Републиканске странке. Чејни је радио као Секретар одбране у влади председника Џорџа Буша старијег. Руководио је војним операцијама у Панами и на Блиском истоку. Награђен је председничком медаљом слободе због „очувања америчке сигурности у време великих промена у свету“. Био је председник компаније Халибартон, а такође био је члан председништва Проктер и Гембла, Јунион Пацифика и ЕДС-а. Заједно са Доналдом Рамсфелдом 1997. основао је непрофитну образовну организацију која је зове Пројекат за Нови Амерички Век чији је циљ промовисање глобалног америчког вођства. Види: https://sr.wikipedia.org/sr-ec/%D0%94%D0%B8%D0%BA_%D0%A7%D0%B5%D1%98%D0%BD%D0%B8

7 Троцкизам, као идеја перманентне револуције и рата, као и неизоставно пратеће идеје сексуалне револуције, еугенике, сада је више него популаран у читавом „цивилизованом“ свету. Готово сви левичарски покрети у Латинској Америци, од **Сендера Луминосо** до

то могуће. **Управо ова доктрина, коју већина историчара повезује са именом Стаљиновог ривала Троцког и његових следбеника, представља главну претњу застрашујућим размерама насиља у савременом свету... Истовремено, она је и стварна претња за само постојање Сједињених Држава као уставне републике...** Ово је корен широко распрострањеног неспоразума у владајућим круговима САД и Европе о истинској природи претње која је настала након што је Чејни почео да практично спроводи теорију коју је Лаву Троцком предложио **Александар Гелфанд**, британски агент, који је рођен у Русији, а познат под псеудонимом „**Парвус**“, у време када је Троцки покушавао да свргне цара током револуције 1905. године. Гелфанд је потом у писаној форми свом сараднику изнео доктрину „перманентне револуције/перманентног рата“, коју је Троцки бранио до краја свог живота, тј. атентата на њега извршеног у Мексику 1940. године. То је политика коју воде бивши троцкисти из реда Чејнијевих неоконзервативних саветника.⁸

Актуелни амерички државни секретар за спољне послове, **Ентони Блинкен**, такође је привукао пажњу јавности због етикете „троцкист“.⁹ Наиме, Блинкен спроводи реформу америчке дипломатије у троцкистичком духу.¹⁰

герилаци мексичке државе Чијапас, заражени су управо овом идеологијом. Стога је, иначе, крајње време да се у општој наклоности руских родољуба подкоманданта Маркоса изврши корекција као „свог“, „борца против америчког глобализма“. Не тако давно, чак је упутио апел изопаченицима целог света, који су, по њему, угњетавани од стране светске буржоазије, са апелом да се „ослободе“ и побуне против друштва и да се не стиде својих навика. Он такође подржава радикални феминизам, заправо се противи институцији традиционалне породице. Мексички проамерички медији често подржавају побуњенике, слабећи на тај начин ову националну државу. **А ово у целини помаже поробљавању ове земље**, упркос очигледној антиамеричкој оријентацији покрета. Уосталом, сваки, па и најтрулији режим, у случају јачања државе, почиње мало по мало да штити своје националне интересе, а мексичка влада, која не контролише територију велике државе, постепено бива лишена ове могућности.

8 Међутим, подршка оваквим политичарима – троцкистима, много је дубља. На пример, утицај Сороса и људи који стоје из њега. Према речима Анатолија Васермана „САД купују стране политичаре, а Сорос купује и саме политичаре САД“. Види: Анатолиј Васерман, Где се завршавају САД и почиње Сорос: у: *Ритам америчке расистичке политике*, приредио Зоран Милошевић, Удружење Милош Милојевић, Црна Бара, 2021, стр. 68.

9 Куда ведет американскую дипломатию «троцкист» Энтони Блинкен?, <https://russtrat.ru/comments/6-noyabrya-2021-0010-6939>

10 Према Блинкену, садашња демократска администрација поклања велику пажњу спољној политици и жели да повећа број запослених у Стејт департменту за 500 људи, а сам ресор

Као што је француски политички консултант и оснивач „Réseau Voltaire“ Тери Мејсан приметио у марту ове године, **„Блинкен намерава да настави линију успостављену након што је председник Реган довео троцкисте да створи Национални фонду за демократију (НЕД) и претворио људска права у оружје интервенције у унутрашње ствари других држава и поред тога што их он сам никада није посматрао. А интереси владајуће класе су се променили. Треба прекинути свађу са Кином и покушати да се потисне Русија са Блиског истока како би тамо наставио „рат без краја“.**

Могуће је да ће се у овој ситуацији „троцкиста“ Блинкен не само супротставити Москви и Пекингу, већ ће се борити и са својим домаћим политичким противницима у лицу војног лобија.

Ни политичари Европске уније (ЕУ) нису имуни на троцкизам. Како сведочи Раде Јанковић, прво је занимљиво што се чланови Европске комисије називају **комесарима**, што је директна асоцијација на марксизам и комунизам совјетског

захтева повећање буџетског финансирања за 10%. А све у циљу спровођења „историјских дугорочних промена“. То значи да ће америчка дипломатија да почне да делује код куће (питање је шта онда раде друга министарства која су задужена за унутрашњу политику). У сваком случају то пре личи на покушај, под маском поправљања спољне политике САД, пропаганде личних ставова самог Блинкена и његове групе. У ствари, америчка амбасада са огромним особљем и могућностима ће се појавити унутар Сједињених Држава. Ко може да гарантује да ће служити интересима државе, а не уског слоја људи? Државни секретар такође намерава да заустави „масовни егзодус Американаца из дипломатске службе“. Он говори лепе речи, да би особље Стејт департамента требало да буде „свестраније, али истовремено динамично, проактивно и талентовано“. Обећао је да ће почети активан рад да се привуку перспективни специјалисти, којима ће омогућити да напредују у каријери... Збуњујуће је да се ово представља под заставом неговања „**разноликости и инклузије**“. Иначе, на почетку своје службе, Блинкен је именовано првог директора Стејт департамента за различитост и инклузију. Ова особа, Цина Аберкромби-Винстенлеи, и њен тим ускоро треба да представе нацрт стратешког плана како би осигурали да „Стејт департамент одражава пресек америчког народа који ми представљамо“. Преведено на нормалан језик, то значи да ће, по свему судећи, дипломатску службу попунити „идеолошки исправне“ присталице родне идеологије и ЛГБТ особа, од којих се очекује напредовање на високе функције. Следи, према Блинкену, и снижавање критеријуме за кандидате за дипломате. Најзад, државни секретар намерава да оживи личну и јавну (народну) дипломатију. Чињеница је да су сада запослени у амбасадама САД ограничени у комуникацији инструкцијама, а америчка дипломатска представништва у иностранству, због строгих безбедносних захтева, отварају се спорије од амбасада других земаља. Ово треба да поправи лична и народна дипломатија, како би се смањило ризик за званичне дипломате (мада остаје нејасно који то грађани САД желе да ризикују свој живот ради „реализације националних интереса и идеала“.

типа. Но, без претензија на коначан списак, троцкисти који су били или су још у Европској комисији су: Жозе Мануел Барозо, нама добро познати Хавијер Солана из времена агресије НАТО-а на СР Југославију, односно Србију и Црну Гору, Јошка Фишер (плус анархиста), Данијел Кон-Бенедикт, Ангела Меркер, Алексис Ципрас...¹¹

ПЕРМАНЕНТНА РЕВОЛУЦИЈА ТРОЦКОГ НАСТУПА – МИЛИТАРИЗАЦИЈОМ МЕДИЦИНЕ

На другој страни планете, у Русији, оглашавање некадашњег председника Руске Федерације, **Дмитрија Медведева**, који се у свом програмском чланку у „Руској газети“ означио као **агент светске закулисе**, спреман је да се одрекне руског суверенитета у корист наднационалних структура под изговором „пандемије“, треба разматрати као одговор председнику Уставног суда Валерију Зоркину, који је против предаје суверенитета државе проблематичним наднационалним центрима. Тиме се придружио америчким колегама.¹²

Његов чланак је изазвао велику полемику, која сведочи, ни више ни мање, о недостатку јединства у руској политичкој администрацији. То значи да свесна већина друштва, која не прихвата ковид мрачњаштво и QR-фашизам, мора на сваки могући начин да се одупре Медведеву и неотроцкистима, те да приморају власт да обавља функцију у складу са Уставом.¹³

Медведев је, јасно је, лојални сарадник Бајдена и у свом чланку каже „да јака респираторна инфекција (ОРВИ - Остраја респираторна КОВИД-19), присиљава државе света да забораве на свој идентитет и националне интересе и удруже

11 Раде Јанковић, *Како упокојити вампира*, Духовни луг, Крагујевац, 2002, стр.87 – 88.

12 Андрей Захарченко, Медведев потерял доверие Путина?, *Русский Вестник*, № 20, 2021, стр. 11. „Дмитрија Анатољевича настављају да сматрају полулибералом или чак главним системским либералом.“

13 Андрей Цыганов, Они колеблются: давайте поможем Валерию Зоркину и другим консерваторам не позволить Медведеву и прочим неотроцкистам окончательно сдать страну!, <http://katyusha.org/view?id=17667>

се, преносећи све узде власти наднационалним структурама глобалне олигархије, посебно Светској здравственој организацији (СЗО)“. Генерално, у овом концепту нема ничег оригиналног и новог – **ово је класични неотроцкизам**, а Русија је то већ прошла 1920-1930.

*Године 1945. фашисти су убијали оружјем,
а у 2020. години вакцинама?*

Дмитриј Медведев, сада заменик председника Савета безбедности Руске Федерације, што није мала политичка функција, у последњих годину дана прославио се изјавом (како многи мисле, не случајно): „**да је потребна свеопшта вакцинација, иначе ће бити немогуће спречити ширење болести**“. Уочи новембарске Скупштине СЗО (2021.), на којој се планира потписивање „споразума о пандемији“ о ванредним овлашћењима која су све земље делегирале неомалтузијанској канцеларији глобалиста, **Медведев је у „Руској газети“ објавио уводни чланак под насловом „Шест лекција и једна пандемија. О прошлости, садашњости и будућности борбе против КОВИДА-19.“**

Према проценама аналитичара, чланак је припремио читав тим аутора и сам по себи је веома индикативан. **Означавано отворено прелажење провладине либералне „елите“ Русије под окриље глобалиста, њено потпуно одвајање од руског и других аутохтоних народа, као и прелазак земље под директну спољну контролу.**¹⁴

Анализа текста помоћи ће нам у проналажењу одговора на питања: куда нас вуку архитекте пројекта „Пандемија” и шта им треба од нас. Медведев, дакле, констатује: **„Не може бити изолованог имунитета у једној земљи. Могућ је само колективни имунитет глобалних размера, који се мора постићи у сарадњи...“** Ово нимало не делује оригинално, већ је то преписани текст Резолуције министара здравља држава Г20, а овакве ставове садрже и бројне декларације СЗО.¹⁵

„У жеку пандемије, суштински су пропали позиви на универзалну солидарност и узајамну помоћ у борби против болести, на укидање санкција које ометају функционисање здравствених система, па чак и на прекид рата ‘на врућим тачкама’. Национални егоизам, ‘пећинска логика’ Хладног рата, параноични фантомски страхови, покушаји заштите сопствених уских геополитичких интереса често су се показали много јачим од универзалних људских вредности“, наводи се у тексту Медведева.

Изгледа, да заменик председника Савета безбедности Медведев¹⁶, сматра да **Русија више нема „своје геополитичке интересе“?** Сви садашњи сукоби са учешћем Русије су „параноични фантомски страхови“ и наш „национални егоизам“? А, за Медведева је и НАТО руски пријатељ, па и земље ЕУ...

Други човек Савета безбедности Руске Федерације **предлаже да се полуге контроле над националном политиком**

14 Угроза национальной безопасности: Дмитрий Медведев предложил сдать страну под прямое управление ВОЗ, <http://katyusha.org/view?id=17654>

15 Игорь Кулебякин, Очередное хамство апологетов нового мирового порядка, Тема вакцинации может стать прологом гражданской войны, *Русский Вестник*, № 21, Москва, 2021, стр. 10.

16 Види: Зоран Милошевић, НАТО и наивност Медведева?, *Печат*, бр. 142, 26. новембар 2010, стр. 44 – 45.

сопствене земље и свих земаља света званично **пренесу у руке невладине канцеларије**, коју је исцрпно описао директор Курчатовског института, дописни члан Руске академије наука Михаил Ковалчук на једном форуму: „Директор ЦИА Ален Далес, његов брат, у то време амерички државни секретар Џон Далес, а уз пуну финансијску подршку милијардера Џона Рокфелера, основали су Светску здравствену организацију (СЗО). За шта? Не да лечи људе, већ да преузме пуну контролу над стањем светског здравља и утиче на њега – вакцинацијом, или било чим другим... Први председник СЗО био је Рокфелеров најближи сарадник Брок Чисхолм.

Ево шта је рекао (цитат): „Да бисмо добили светску владу, потребно је избацити из свести људи њихову индивидуалност, приврженост породичним традицијама, национални патриотизам и верске догме. Уклањање појмова истине и лажи, који су основа за одгајање детета, замену вере у искуство старијих рационалним размишљањем – то су закаснили циљеви који су потребни да се људско понашање промени“, рекао је Ковалчук и то не било где, већ на војно-техничком форуму „Армија-2020“. У јавним изворима нема вести да је на Форуму био присутан Медведев.

Када се, дакле, све сабере, види се јединствено неотроцкистички фронт, при чему се, на Западу не устручавају да ставове савремених либерала према уништавању породице, према борби против хришћанства уопште и православља, посебно, према увођењу рода и ЛГБТ тоталитаризма¹⁷, називају ничим другим, како смо већ нагласили, већ **„културним троцкизмом“**.¹⁸

Идеје Троцког, дакле, живе и побеђују не само у САД, али у овој држави они данас „воде коло“.¹⁹

17 Зоран Милошевић, Две квадратне миље зла: Нови светски поредак и апокалипса, *Печат*, бр. 441, 14. октобар 2016, стр. 48 - 49

18 Неотроцкизм и его современные последователи, <https://cont.ws/@prikhojanka/992700>

19 Види: Андреј Соколов, ЛГБТ – ново америчко оружје, у: *Ритам америчке расистичке политике*, приредио Зоран Милошевић, Удружење Милош Милојевић, Црна Бара, 2021, стр. 113 – 118.; Упор.: Владимир Маслов, Како ЛГБТ особе формирају структуре власти у САД, у: *Ритам америчке расистичке политике*, приредио Зоран Милошевић, Удружење Милош

ГЛАВНЕ ИДЕЈЕ ТРОЦКИЗМА

О Троцком постоји огромна литература.²⁰ О Троцком је чак и Лењин, повремено, лоше говорио. Називао га је „блебетало“, „клепетало“, „фразер“, „типичан полуобразовани богословски брбљивац“ и „адвокат за мрачне послитиће“.²¹ Такође, Лењин је оптуживао Троцког да обмањује раднике, крије истину, те да је „најподлији каријериста“.²² Међутим, Троцки је био најбољи говорник међу револуционарима, који је слушаоце усијавао и дражио на акцију.

Троцки је као главни комесар за Црвену армију изузетно претеривао у одлукама, не жалећи животе револуционара. Заправо Троцки је учинио највеће гадости и злочине²³ о којима је требало обавештавати јавност, али то није било могуће. Његов омиљени израз је „немилосрдно казнити“, а стрељао је чак и једног адмирала (Счастног).²⁴

Троцки је, дакле, био практичар који је у политички живот унео три важне идеје које се имплементирају у геополитику и примењују и данас. То је **идеја о перманентној револуцији, предаји државног (националног) суверенитета наднационалном центру (Нови светски поредак) и милитаризација грађанског (цивилног) друштва, коју је започео милитаризацијом рада.**

О свим овим идејама, мање више, биће речи у нашој анализи, јер све три идеје живе данас у савременој геополитици, додуше у нешто измењеном и естетизованом контексту. „Перманентни револуционари“ данас су скривени у невладином сектору, који на миг покровитеља **јуришају на режим или**

Милојевић, Црна Бара, 2021, стр. 119 – 125.; Артем Филипов, Како САД васпитавају милионе нових хомосексуалаца, у: *Ритам америчке расистичке политике*, приредно Зоран Милошевић, Удружење Милош Милојевић, Црна Бара, 2021, стр. 125 – 134.

20 Рој Медведев, *За суд историје, о Стаљину и стаљинизму*, Службени гласник, Београд, 2012, стр. 81.

21 Исто, стр. 82.

22 Исто, стр. 83.

23 Исто, стр. 88.

24 Исто, стр. 89.

мурал – свеједно, али све мора бити у милитаристичком духу. Колико се догодило тзв. обојених револуција чији је крајњи резултат био довођење марионетске владе? Да ли су обојене револуције део „перманентне револуције“? Како ћемо касније видети – јесу. Но, мало их је ко тумачио у троцкистичком наративу.²⁵

Да ли је глобализација значила уништавање националних држава и предају њиховог суверенитета Уједињеним нацијама или неким другим центрима? Колико данас има заиста суверених држава на свету – иако њихов број расте? Може ли се рећи да са сваком новом државом банкарима имају нову колонију?

Уз све то Троцки је заговарао милитаризацију грађанског друштва. Троцки није никада искључивао принуду у свим њезиним облицима, од најблажих до најтежих.²⁶

Троцки пише: „Елемент обавезности државне присиле не само да не силази с повијесне сцене него ће, напротив, играти још у току дуга раздобља необично велику улогу.“²⁷ Затим Троцки проглашава човека лењивцем који настоји да избегне рад, па констатује: „могло би се рећи да је човек прилично лијена животињска врста“.²⁸ Због тога је Троцки **предложио милитаризацију рада**, као решење овог проблема. Тако је настала радна обавеза и радне (ударне) бригаде. И све то по угледу на организацију војске. Радна мобилизација, штабови или комитети за мобилизацију, команданти бригада, радна дисциплина, радничке униформе... На крају је Троцки ишао на формирање радних армија...²⁹

25 **Најпознатије обојене револуције су:** „Баршунаста“ у Чехословачкој (1989), „Булдожер“ револуција у СР Југославији (2000), „Револуција ружа“ у Грузији (2003), „Наранџаста револуција у Украјини (2004), „Револуција тулипана“ у Киргизији (2005), „Јасмин револуција“ у Тунису (2011), „Револуција достојанства“ или Евромајдан у Украјини (2014) и “Сомотска револуција“ у Јерменији (2015). Види: Самые известные цветные революции, <https://uznayvse.ru/interesting-facts/samie-izvestnie-cvetnie-revolucii.html>

26 Лав Троцки, *Из револуције*, стр. 245.

27 Исто, стр., 246.

28 Исто.

29 Исто, стр. 261.

„Революционарна идеологија неоконзерватизма“, пише амерички публициста Мајкл Линд, „је у ствари троцкистичка теорија перманентне револуције“

У одбрану милитаризације Троцки је изнео следећи став: „Остваривање радне обавезе незамисливо је – у овој или оној мери – без примјене методе милитаризације рада, Овај нас термин одмах уводи и област највећег празноверја и опозицијских јадиковки“.³⁰ Другим речима, етикета (празноверје и јадиковање), уместо аргумената.

После милитаризације рада уследиле су друге милитаризације, а данас је очигледно да се пандемија коронавируса користи за **милитаризацију медицине**³¹, јер како објаснити принуду ношења маске, вакцинисања непровереним вакцинама, закључавања (као најекстремнији део мере наводне заштите становништва). Како објаснити ангажовање војске и полиције (у Аустралији и другде) да силом наметну становништву ове мере.³² Не поштује ли се

30 Исто, стр. 249.

31 Зоран Милошевић, „Споразум о пандемији“ као социјална револуција с несагледивим последицама“ (1), *Печат*, бр. 694, 2021, стр. 44–46.; Зоран Милошевић, Успостављање светске диктатуре и непрекидни рат (2) *Печат*, бр. 695, 2021, стр. 41–43.

32 Поред медицине милитаризује се и биологија. Види: Malcom Dando/ M.L. Wheelis, Preventing the Militarization of Biology: Biological Warfare Past, Present, and Potential. Future, NATO Medical Conference, https://web.archive.org/web/20200312191942id_/https://www.cambridge.org/core/services/aop-cambridge-core/content/view/BE7357BA16609903C60FCBCB2A8D8F22/S1049023X00057885a.pdf/div-class-title-hospital-disaster-and-emergency-planning-div.pdf Упореди: Зоран Милошевић, Време европских антихероја, *Печат*, бр. 249, 28. децембар 2012, стр. 52 – 43.

више одредба према којој је при ограничавању људских права потребно водити рачуна о суштини права које се ограничава, важности сврхе ограничења, о природи и обиму ограничења, о односу ограничења са сврхом ограничења те, на крају, одабрати онај начин ограничења којим би се иста сврха постигла мањим ограничењем права.³³

Последња мера заштите од ковида је „закључавање“. Према теорији социјализације, јасно је да је човек друштвено биће и да му је друштво других људи неопходно. Када је асоцијалан, односно почне да наноси повреде или велике штете другим људима он се изолује (најчешће у затвор). Међутим, ако и тамо настави да буде асоцијалан – иде у самицу. Самоћа је најтежа казна за човека. А мере против ковида предвиђају закључавање, тј. самоћу!³⁴

Савремени троцкизам (неотроцкизам): његове карактеристике и варијетети крајем 20. и почетком 21. века

33 Ванда Божић, Драган Батављевић, *Заштита људских права у доба пандемије Covid-19*, Зборник радова „Право и друштво у условима пандемије“, Правни факултет Универзитета Привредна академија, Нови Сад, стр. 186-198.

34 Види: Зоран Милошевић, *Увод у социологију*, Слобомир П Универзитет, Бијељина, 2009.

У међувремену у Женеви је 1. децембра (2021) завршена Друга ванредна седница Светске здравствене организације (СЗО), на којој је одлучено да се почну преговори „о међународном уговору о превенцији и контроли пандемија”, која је показала жељу управљача кризама да додатно користе и милитаризују медицину у геополитичке сврхе.

Будући документ се, дакле, зове „Споразум о пандемији“. Споразум о пандемији заснован је на „Водичу за пандемију“ од 22. септембра ове године и „Извештају СЗО о пандемији“ од 23. новембра. **Ови документи претпостављају: право СЗО да најави почетак следеће „пандемије“; укидање владавине људских права током „пандемије“; радикална ограничења синдикалних права; оснаживање невладиних организација (НВО) да учествују на равноправној основи са државама у успостављању међународних закона; дужност (!) земаља да затраже спољну помоћ ако не могу саме да се изборе са „пандемијом“.** Према овим документима, дакле, СЗО намерава да добије право да проглашава „пандемијске режиме“ у конкретним националним државама.³⁵

„Укидање људских права за време пандемије“ и „давање права невладиним организацијама да буду нова ОЗНА“ подсећају на мрачна времена Пиночеове диктатуре у Чилеу, а у теоријском смислу **наставак милитаризације медицине**.³⁶

У случају да „Споразум о пандемији“ добије статус уговора, свака држава ће бити у обавези да усклади законе који утичу на здравље и **превазилазе здравствени сектор**, не са националним интересима и вредностима, већ са међународним обавезама да одговори на постојеће и „настајуће претње“.³⁷

35 Владимир Прохвятилов, Что сулит миру пандемическое соглашение ВОЗ?, <https://www.fondsk.ru/news/2021/12/05/chto-sulit-miru-pandemicheskoe-soglashenie-voz-55047.html>; Под текстом Резолуције СЗО нема потписа Кине и Русије. Чини се да, такође, и САД беже од среће да постану вазали СЗО и Big Pharma.

36 Roger Cooter, *Medicine's Militarization?*, 2e journée Guerre et médecine - 7 février 2004 – Paris, 1. Овај аутор, на пример, говори (погрешно) да нико није предложио милитаризацију медицине као општу тезу,

37 Исто.

Да би овај или онај документ СЗО постао обавезујући за све земље, **потребно је да за њега гласа најмање две трећине од 194 државе чланице СЗО.**

Последице милитаризације медицине су очигледне, јер вакцинацију против Корона вируса намећу као обавезну (што меком, што класичном – тврдом војном силом), што је само у САД до краја октобра 2021. године однело 200.000 људских живота.³⁸

Према информационом систему VAERS, који евидентира случајеве нежељених ефеката вакцинације против КОВИД-19, у Сједињеним Америчким Државама на дан 19. новембра 2021. године укупан број хоспитализација од почетка кампање вакцинације износио је 97.292. Поред тога, било је 101.315 случајева позива хитне помоћи. Трајне инвалидности - 30.967 случајева. Тешких животно угрожених случајева - 21.582. Умрлих - 19.249.³⁹

Истовремено, многи стручњаци истичу да су статистике објављене на сајту ВАЕРС-а само врх леденог брега. Реномирани амерички лекар Владимир Зеленко сматра да је стопа смртности од вакцинације против Ковида забележена у систему ВАЕРС **око 1 одсто од правог броја умрлих** након примања вакцина компанија Фајзер, Џонсон и Џонсон и Модерна. **Испоставило се да се данас број умрлих од вакцинација у Сједињеним Државама приближава 200.000.** Зар није превише?⁴⁰

Према другим подацима, крајем октобра у САД је од вакцинација умрло око 200.000 људи (веома близу процене Владимира Зеленка). Плус око 300.000 људи који су после вакцине постали инвалиди. **Укупан број различитих нежељених ефеката на здравље је око пет милиона. У просеку у Сједињеним Државама, током периода од шест месеци, вакцине против КОВИД-19 убију две особе у односу на једну спасену.** Ово је просек за све старосне групе.

38 Валентин Катасонов, На крај октјабра от вакцинации в США погубило около 200 тысяч человек, <https://www.fondsk.ru/news/2021/12/05/na-konec-oktjabrja-ot-vakcinacii-v-ssha-pogiblo-okolo-200-tysjach-chelovek-55053.html>

39 Исто.

40 Исто.

Ни у једној старосној групи нема вишка броја спасених у односу на број погинулих.⁴¹

Актуелна светска криза је читав комплекс криза које покривају све аспекте живота, како развијених тако и земаља у развоју. Стога је превазилажење традиционалним средствима немогуће, будући да је реч о кризи исцрпљеног модела модерне западне цивилизације.

Главни разлог који је изазвао ову кризу је колапс под теретом унутрашњих противречности „потрошачког друштва“, које је основа постојања западне цивилизације, када се висок животни стандард становништва заснива на вештачки високом нивоу потрошње, који не одговара ресурсној бази и производној бази ових држава.

Тип „потрошачког друштва“ није само ћорсокак верзија цивилизације – то је, дакле, претња за постојање човечанства уопште, јер према савременој науци, ако би читаво човечанство одједном добило животни стандард развијених земаља, тада би природни ресурси доступни на планети били довољни за само 50 до 70 година.

Када је до 1991. године светски социјалистички систем ликвидирао, одмах се поставило питање превазилажења ове нечувене противречности са становишта самог темеља капитализма.

Да би се постигао овај циљ, међународни финансијски капитал треба да уништи традиционалну друштвено-политичку структуру модерних западних држава. Односно, **изврши грандиозну светску социјалну револуцију**, а да је у току, јасно је свима, посебно после појаве Ковида 19 и **милитаризације медицине**, под изговором борбе против пандемије.⁴²

Занимљиво је виђење троцкизма од стране руског аутора Игора Друза, који га разматра као шири појам, као неку врсту

41 Исто.

42 Зоран Милошевић/Александра Мирковић, Вакцина као средство геополитичког утицаја, *Ковид 19 - изазови и последице*, приредила Албина Фазловић, IX међународни научни скуп, том 2, Европски универзитет Брчко дистрикт, Брчко, 2021, стр. 23 – 34.

апологетског учења о хаосу и одбацивању традиције, јер је била прилично потпуно таква за време власти Троцког и његових присталица у СССР-у, због чега и носи ово име. **То је учење о успостављању светске диктатуре уз помоћ перманентног унутрашњег и спољашњег рата, о подривању за то темеља институције породице, традиционалног морала, свих националних држава.**⁴³

Практична разрада сценарија ове нове „светске револуције“ извршена је 1997-1998. године у Индонезији. У овој земљи, догодио се колапс тржишта акција и валуте, у року од шест месеци, довео је до троструког смањења животног стандарда становништва, што је опет изазвало немире, а потом и промену политичког режима и почетак процеса распада земље, који је потом, с муком, заустављен.

Урушавање великих држава је други најважнији циљ који је покренула светска финансијска престоница – „светска револуција“, будући да је поробљавање, а потом и експлоатација малих држава много лакше и згодније од великих и средњих.⁴⁴ Услед тога догодиле су се „обојене револуције“ у низа држава, а по правилу, после слома режима на власт су долазили „глобалисти“, односно заступници политике неотроцкизма. Наравно, главна и најважнија мета је Русија, као што је била и 1917. године.

Циљ „контрола елите“ у Руској Федерацији и у Украјини („Наранцаста револуција“) – је, дакле, прелазак са стадијума „лоповског капитализма“ 1992-1998. до стадијума „цивилизоване експлоатације“ кроз „закон и ред“. Али то није постигнуто у Руској Федерацији, не бар у потпуности, али јесте у Украјини 2014. године извођењем тзв. Наранцасте револуције, што је довело до не само демографског слома и губитка 22 милиона становника, него и свеколиког економског и културног колапса.⁴⁵

43 Игоръ Друзъ, Троцкизм как явление истории, <https://cont.ws/@medvedursus/167760>

44 Види: Зоран Милошевић, *Геополитика*, Европски универзитет, Брчко, 2013.

45 Види: Кирил Шевченко, Украјинска држава и њене перспективе у оценама Романа Дмовског, у зборнику: *Украјинско питање Данас*, приредио Зоран Милошевић, Центар Академске речи, Шабац, 2015, стр. 31. где се каже: Личности које се баве практичном реализацијом „украјинског пројекта“ су такве да ту почиње трагедија. „Нема те силе која би спречила авантуристе из целог

Овај глобални процес, као и евидентни успеси и у идеологији и у политици, довели су до својеврсне „**ренесансе троцкизма**“ која се одвијала последњих година и још увек траје.⁴⁶

Од 1998. године, од тренутка када је председник Уго Чавез⁴⁷ дошао на власт у Венецуели, Латинска Америка је постала главни полигон за оживљавање троцкизма у његовим различитим облицима. Једном приликом формирања следећег кабинета министара, венецуелански председник Чавез је међу својим новим министрима навео новог министра рада Хозеа Рамона Ривера, кога је представио као: „младог, радног лидера. У исто време, сам Чавез се касније сећао овога, овако: „Када сам га позвао код себе и понудио да преузме место министра, рекао ми је: Председниче, прво желим да вас упозорим. **Ја сам троцкиста**“. Одговорио сам: „У реду. Ово уопште није проблем. И ја сам троцкиста! **Ја сам за линију Троцког, за Перманентну револуцију.**“

Управо ова светска ренесанса, или једноставније речено, **оживљавање троцкизма**, као главне идеологије коју припрема светска финансијска престоница „светске револуције“, одвија се истовремено у неколико праваца. **Први је у облику „класичног троцкизма**“, чије се присталице куну именом свог вође где год је то могуће.

Други – у облику разних врста организација, које себе наглашено називају марксистичким. Претходници овог другог правца, још у време СССР-а, били су идеолози такозваног „еврокомунизма“.

Истовремено, еврокомунизам је декларисао лојалност марксизму, али не и лењинизму. Еврокомунисти се нису

света, којима је тесно у својој отаџбини, да не дођу у Украјину...“. Упор.: Зоран Милошевич, Русија, Украјина и Нова Хазарија: геополитички аспект, *Политичка ревија*, бр. 1, 2019, стр. 97 – 127.; Татьяна Грачева, *Невидимая Хазатия*, Зёрна, Рязань, 2008.

46 Види: Зоран Милошевић, Пљачкаш под маском непрофитног филантропа, *Печат*, бр. 397, 27. новембар 2015, стр. 46 – 49; Зоран Милошевић, Илузија демократије и владавине олигархије, *Печат*, бр. 421, 20. мај 2016, стр. 56 – 59.

47 Види: Зоран Милошевић, Зашто је Чавез победио, *Печат*, бр. 238, 12. октобар 2012, стр. 46 – 47; Зоран Милошевић, Смрт Чавеза, *Печат*, бр. 258, 8. март 2013, стр. 38 – 39.

формално идентификовали са социјалдемократијом, иако су напустили већину идеолошких позиција научног комунизма. **Претеча еврокомунизма била је неотроцкистичка идеологија „титоизма”,** настала у Југославији 50-их година 20. века, у виду такозваног „југословенског социјализма”.

Трећи тренд модерног троцкизма је такозвани „десни троцкизам“. За разлику од два претходна облика, он се не труди да се маскира комунистичком фразеологијом и **концентрисан је израз правог лица троцкизма** као таквог, односно левичарског реформистичког крила светског либерализма – идеологије светског финансијског капитала.

На светској сцени „десничарски троцкизам“ у наше време представљају финансијски тајкун Сорос са својим тзв. Отвореним друштвом и мрежом „невладиних“ организација под његовом контролом, али и тајкун Бил Гејтс, са својим Фондом и такође бројним невладиним организацијама и појединцима које контролише. У Руској Федерацији „десничарски троцкизам“ су истовремено представљали и партија Јаблоко и уредник Независимаје газете Третјаков и њен публициста Белоцерковски. Један од најутицајнијих руских олигарха тог времена, Березовски, такође је био близак „десничарском троцкизму”. Сада је палицу троцкизма у Русији преузео Дмитриј Медведев.⁴⁸

48 Још један мали додаток о присутности троцкизма у савременој геополитици. У јулу 2006. објављен је интервју са једним италијанским обавештајцем који је био укључен у истрагу политичких отмица и убистава које је извршила ЦИА-ина **терористичка мрежа „Гладио“**, а преко руку левичарских ултраса „Црвених бригада“. Разговарајући о лицу једног од идеолога овог пројекта, Мајкла Ледина, инсајдер је рекао следећу важну ствар, која је директно повезана са темом нашег разговора. „Ледин је идеју перманентне револуције позајмио од Троцког, али ју је преименовао из „социјалистичке“ у „демократску“. А Троцки је позајмио идеју трајне револуције од британских специјалних служби, које су веровале да је потребна стална нестабилност на Истоку како би се спречило да се ислам консолидује.

Из троцкизма се, као из јајета, излегла „глобална демократска револуција“ названа по Бушу млађем и Кондолизи Рајс. Круг је завршен. **Троцкизам није историја, већ важан идеолошки извор милитантног глобализма**, чији нам се потенцијал показао током такозваног „арапског пролећа“, али не само њега. Види: Зоран Милошевић, Рушење режима - преко интернета, *Печат*, бр. 152, 11. фебруар 2011, стр. 52 – 43.; Зоран Милошевић, Свет на удару интернет револуционара, *Печат*, бр. 154, 25. фебруар 2011, стр. 50 – 51.; Зоран Милошевић, Фејсбук, Гугл и ЦИА, *Печат*, бр. 155, 4. март 2011, стр. 47 – 48. Зоран Милошевић, Арапско или курдско пролеће?, *Печат*, бр. 242, 9. новембар, 2012, стр. 48 – 49.

О НАСТАНКУ ТЕРМИНА ТРОЦКИЗАМ

Термин „троцкизам“ први је употребио либерални историчар и лидер Кадетске партије Павел Миљуков. У зборнику из 1907. године „Како су прошли избори за 2. државну думу“, Миљуков је, анализирајући догађаје од октобра до новембра 1905, написао: „Када су се слободни политички састанци први пут појавили у Русији после 17. октобра, њихово расположење је несумњиво било левичарско. Говор чак и такве странке као што је Уставно-демократска странка, која је тада доживљавала прве месеце свог постојања и спремала се за парламентарну борбу, била је апсолутно немогућа последњих месеци 1905. године. Они који сада замерају партији што истовремено не протестује организовањем митинга **против „револуционарних илузија“ троцкизма** и против поновног појављивања „бланкизма“, једноставно не разумеју или се не сећају расположења окупљене демократске јавности на митинзима.

Касније је термин „троцкизам“ коришћен у току такозване „књижевне расправе“ у јесен 1924. године. Тада је Лав Троцки објавио чланак „Октобарске лекције“, који је изашао као предговор трећем тому његових сабраних дела. Троцки је у чланку описао историју несугласица унутар бољшевичке партије у периоду пре октобра 1917. године. Као одговор на то, лист „Правда“ је објавила уводник, који је написао **Николај Бухарин**, „Како не треба писати историју октобра (о објављивању књиге друга Троцког „1917“)“.

У овом чланку се **први пут од 1917. године користи термин „троцкизам“**. Касније је овај термин, као опис **специфичних погледа Лава Троцког**, као непријатељског према ставовима Владимира Лењина и бољшевичке партије, коришћен у чланцима Лава Камењева („Лењинизам или троцкизам?“), Григорија Зиновјева („Бољшевизам или троцкизам?“) и Јосиф Стаљин („Троцкизам или лењинизам?“), објављених у новембру 1924. У том контексту је концепт „троцкизма“ коришћен у званичној совјетској историографији и званичном совјетском марксизму до краја 1980-их.

Први пут у примени на модерну руску политичку стварност, **термин „неотроцкизам“** је употребио и увео у оптицај публициста, идеолог националног крила у Комунистичкој партији Руске Федерације **С. А. Стројев** у јулу 2005. како би окарактерисао део руског левичарског покрета који је прешао на сарадњу са коалицијом политичких покрета, који се годину дана касније уобличио као „Друга Русија“ односно са Комитетом – 2008, „Уједињеним грађанским фронтом“ Каспарова итд.

За утемељивача идеологије троцкизма сматра се Лав Троцки (1879–1940), док троцкизам представља политичко учење изнето у његовим радовима, као и других лидера тзв. леве опозиције из 1920 – 1930. година и њихових представника из Међународне леве опозиције и Четврте интернационале. Међутим, како ћемо видети, Троцки није имао главну улогу у формирању идеологије која ће понети његово име.⁴⁹

Троцкизам је заснован на теорији о деформисаној радничкој држави и потреби предаје суверенитета светском револуционарном центру (интернационали), перманентној револуцији, привржености класичном бољшевизму и одбацивању стаљинизма (сматрају га скретањем у десно), те милитаризацији рада. Настављачи дела Троцког и троцкизма после његове смрти су: Ернест Мандел, Тед Грант, Тони Клиф, Алан Вудс, Мишел Пабло, Џозеф Хансен, Науел Морено и Пјер Ламберт и други. Не сви, али многи од њих су напустили ортодоксни троцкизам.

Има мишљења и да је троцкизам - теорија развоја бољшевизма на основу погледа Карла Маркса, Фридриха Енгелса, В. И. Лењина, Лава Троцког и у одређеном степену и низа других аутора из реда тзв. Леве опозиције и Међународне леве опозиције и Четврте интернационале.

Кључне тачке троцкистичке теорије су: бољшевизам; лењинизам; марксизам; комунизам; интернационализам;

49 Интересантно би било урадити анализу ко је све од југословенских аутора и професора универзитета био троцкиста. На пример, писац предговора за изабрана дела Лава Троцког, проф. др **Предраг Вранички**, нескривено брани учење Троцког, уздижући га у значајног мислиоца. Види: Предраг Вранички, Лав Давидович Бронштајн – Троцки, предговор књизи Лава Троцког, *Из револуције*, „Отокар Кершовани“, Ријека, 1971, стр. 5 – 50.

класна борба; антиауторитарност; слобода говора; демократски централизам; дијалектички материјализам; теорија деформисане радничке државе; теорија перманентне револуције; приврженост идеји светске социјалистичке револуције, која се наизменично шири на све остале преостале појединачне земље, и стварању јединствене светске социјалистичке федерације свих народа света; анализа класне природе СССР-а; критика стаљинизма због његовог одбацивања ортодоксног большевизма.

Сам термин троцкизам је за следбенике троцкизма – **екзонизам**, тј. неприхватљив термин, који користе наводне „маргиналне групе левих националиста“ (које сами троцкисти не признају за такве, на пример чависте), те стога користе друге термине, на пример „револуционарни марксизам“.

Џејмс Патрик Кенон је у својој књизи „Историја америчког троцкизма“⁵⁰ (1942) приметио да „троцкизам није нови покрет или нова доктрина, већ само рестаурација, оживљавање правога марксизма, који је развијен и спроведен Октобарском револуцијом и раних дана Комунистичке интернационале“.⁵¹

Опис троцкизма у Ушаковљевом речнику гласи: Најопаснији агент буржоазије у радничком покрету, сорта меншевизма, који је ујединио најконтрареволуционарније и двостране елементе (назване по народном непријатељу Л. Троцком) у борби против револуционарног пролетаријата. - ... Наши партијски другови нису приметили, превидели су да садашњи троцкизам више није оно што је био, рецимо пре 7-8 година, да су троцкизам и троцкисти за то време доживели озбиљну еволуцију, која је коренито променила лице троцкизма, да с обзиром на то и борба против троцкизма, методе борбе против њега морају бити радикално промењене... да је троцкизам престао да буде политички тренд у радничкој класи, да се од политичког тренда у радничкој класи, што је био пре 7-8 година, **троцкизам претворио у бесну и непринципијелну банду диверзаната, шпијуна и убица по налогу обавештајних**

50 «Социальное равенство», Москва, 1942, стр. 145, према: от 5 сентября 2005 на Wayback Machine (1944)

51 Джеймс П. Кэнон, История американского троцкизма, <https://iskra-research.org/FI/Cannon/index.shtml>

служби страних држава. Стаљин (говор на пленуму Централног комитета Свесавезне комунистичке партије большевика 5. марта 1937).⁵²

Ако оно што се зове троцкизам сматрамо политичким феноменом и о томе говоримо у високом стилу, онда се појам „троцкизма” може дефинисати на следећи научни и историјски начин, наиме: **„Троцкизам је марксизам ере империјализма, и светски империјалистички ратови прве половине 20. века”**.⁵³

И, ако после овога, дефиниција, направљена у узвишеном научном стилу, пређе на једноставно научну, онда историја настанка ове нове лево-либералне идеологије, која је добила чудно име „троцкизам”, иако је **сам Троцки направио најмањи допринос његовом стварању**, изгледаће овако. Припреме од стране европских банкара, на прелазу из 19. у 20. век, за глобалну реорганизацију тадашњег света, која је, према њиховим плановима, требало да се изврши уз помоћ светског рата, а затим и светске револуције, за њену успешну имплементацију, потребно је, између осталог, да се има и одговарајућа нова идеологија и нова политичка снага која ће ту идеологију применити како би се водио и завршио процес сумирања политичких резултата ових предстојећих глобалних војних и политичких преокрета.

Пошто су ови предстојећи глобални или бар свеевропски преокрети требало да имају револуционарни карактер без преседана, **онда би и ова нова идеологија и политичка снага која је изражава требало да буде, с једне стране, револуционарна, па чак и ултрареволуционарна**, а с друге стране, истовремено потпуно контролисана и оперативно вођена од својих стварних креатора – западних банкара.

Стварање нове псеудореволуционарне идеологије било је за западне банке, утолико актуелније што некадашње европске леве идеологије, настале раније, тј. средином 19. века, по њиховом налогу, у лику анархизма и марксизма, нису биле више погодне за ову намену.

52 Что такое троцкизм, <https://wwii-soldat.ru/trockizm/#i-13>

53 Константин Колонтаев, Троцкизм – особенности его происхождения и суть, <http://istorvestnik.org.ua/4927/>

Разлози за то су били што је европски марксизам, у почетку, а да није био истински револуционаран, до тог времена изгубио и последње остатке, чак и свог спољашњег револуционарног духа, **дегенеришући се у чисто реформистичку социјалдемократију, која се у стварности плашила сваке револуције**, попут ватре, и, у најбољем случају, маштали су о доласку на власт, искључиво мирним путем.⁵⁴

Заузврат, анархисти, иако су задржали спољашњу борбеност стечену после Прудона трудом Бакуњина, у својој суштини заложеној током њиховог стварања, нису имали потребне квалитете за овај предстојећи циљ, а то су: централизација, дисциплина и масовност.

Полазећи од свега тога, вођени и субјективним и објективним разлозима, европски банкари су одлучили, како кажу, да не филозофирају, већ да крену најједноставнијим путем, **да створе нову револуционарну идеологију**, тако и њене политичке носиоце и гласноговорнике, уз већ постојеће леве политичке снаге, које су контролисали – социјалдемократе и анархисте. Извајањем из њих екстремне леве фракције, њиховим уједињењем и каснијом политичком и идеолошком синтезом добили су шта су желели.

Према концепцији њених стварних креатора, ова нова европска лева идеологија и политичка снага би од анархиста преузела радикални револуционаризам, а од социјалдемократије – солидну теоријску обуку, масовност, централизацију и партијску дисциплину.

Да би развили, нову синтетизовану револуционарну идеологију, европски банкари су прилично брзо пронашли веома погодну фигуру за такав циљ. **То је био Карл Кауцки (1854 - 1938)**, који је у својој политичкој биографији био потпуно оличење ове предстојеће синтезе. У прилично младој доби, док је живео у Бечу, придружио се једној од тамошњих анархистичких организација, а затим неколико година касније,

54 Види: Зоран Милошевић, *Зашто се распадају државе, Национални интерес*, бр. 1, 2011, стр. 243 – 261.; Зоран Милошевић, *Тоталитарни покрети и идеје на Истоку Европе, Национални интерес*, бр. 2, 2011, стр. 29 – 57.

већ са 20 година, у Бечу, постао социјалдемократа. Убрзо након тога напушта Аустрију и прелази на стално место боравка у Немачку, у Берлин, где постаје немачки социјалдемократа.⁵⁵

У редовима немачке социјалдемократије, Кауцки се прилично брзо, упркос својој младости, **показао као истакнути теоретичар**, и убрзо пао под лично туторство самог Енгелса, поставши, заједно са Бернштајном, један од његових последњих ученика.

Све то му је омогућило да направи брзу каријеру у немачкој социјалдемократији, поставши у последњим годинама Енгелсовог живота, уз њега, **незванични идеолог Социјалдемократске радничке партије Немачке**, као и, у извесној мери, целокупне европске социјалдемократије тог времена...⁵⁶

Сумирајући овај део, не може се не приметити да такве особине рађања будућег „троцкизма“, ипак, нису промакле пажњи неких, додуше појединачних, представника совјетске друштвене науке. На пример, Махмуда Кхудајкулова. У својој докторској дисертацији, објављеној касније у облику монографије, анализирајући рад В. И. Лењина „О новој фракцији помирителја или врлина“, написаној 1911. године, закључио је да су карактеристике троцкизма дате у њој прилично применљиве на анархизам.⁵⁷

Основа за развој нове европске револуционарне идеологије Кауцког, а у интересу европских банкара, била је такозвана „**теорија ултраимперијализма**“, коју је створио још пре наруџбине банкара, **заједно са својим учеником Рудолфом Хилфердингом** (1877 - 1941).

Према овој теорији, мреже транснационалних банака и индустријских корпорација, могу да се уједине, те дугорочно и потпуно елиминишу ривалство и противречности између

55 Карл Каутский, *Путь к власти: Славяне и революция*, Госполитиздат, Москва, 1959, стр. 150.

56 *Большая Советская Энциклопедия* (1-е издание) – М., 1937 - т.31. – столбцы 803 – 804.

57 Махмуд Худайкулов, *Из истории борьбы большевистской партии с анархизмом*, Ташкент: издательство «Узбекистан», 1984, стр. 9.; Упор.: Серафим Никифорович Канев, *Революция и анархизм*, Москва, «Мысль», 1987.

мање или више развијених капиталистичких држава и тиме отклоне узроке међусобних ратова.

Кауцки је веровао да је капитализам способан да успостави потпуно уједињење светског тржишта у блиској будућности. Према његовом мишљењу, такво удруживање ће резултирати стварањем јединственог светског финансијског труста (ипак, финансијски капитал је најмобилнији и мање везан за одређене индустрије), што ће заменити ривалство и борбу повезане са функционисањем националног капитала, разбити политичке и економске границе државе и почети да регулише целокупну светску економију и политику.

Кауцки је користио своју „теорију ултраимперијализма“ да реанимира једно од основних начела марксизма, о неизбежности светске социјалистичке револуције, или бар да започне социјалистичку револуцију у европским размерама.⁵⁸

Што се тиче ученика Карла Кауцког – **Рудолфа Хилфердинга**, он је поред политичке економије „ултраимперијализма“ радио и у оквиру ове теорије и онога што се у СССР-у звало – **теорија научног комунизма**. Овим двама правцима својих научних и политичких интересовања посветио је своју књигу „*Финансијски капитал*“, коју је завршио 1910. године и истовремено објавио. Многи његови савременици, пре свега, наравно, међу његовим партијским друговима, одмах су назвали ово прилично темељно дело директним наставком Марксовог Капитала, примењеног на еру империјалистичке фазе капитализма.

Ова књига је, готово од самог почетка, постала готово **нескривена аполигија тадашњег европског финансијског**

58 Када су се у немачкој социјалдемократији појавили такозвани бернштајновци, Кауцки је постао главни теоретичар такозваног **ортодоксног марксизма или социјалдемократије**. Лист Die Neue Zeit, који је он уређивао, основан као орган социјалдемократије без разлике у нијансама мишљења, због чега је на својим страницама дозвољавао веома широке контроверзе, постепено је добијао све ортодокснији карактер; Бернштајн га је напустио 1899. године, тада су у њему престали писати Волфганг Хајне, Макс Шипел и већина других бернштајноваца или ревизиониста, који су основали свој орган „Sozialistische Monatshefte”.

На свим конгресима Социјалдемократске партије, Кауцки је био један од главних говорника ортодоксне социјалдемократије. Види: Каутский, Карл, https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D1%83%D1%82%D1%81%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%9A%D0%B0%D1%80%D0%BB

капитала, када је Хилфердинг у њој указао да се развојем капитализма разни монополи овладавају различитим моћима, а као резултат тога, националне границе постају све мање пропусне за страна добра. Као резултат, по његовом мишљењу, овај протекционизам може да прерасте у тешку економску кризу и светске ратове. А, само је интервенција „**Светске централне банке**” у стању да изглади ову противречност или чак да је сведе на нулу.

Један од главних елемената садржаја овог Хилфердинговог дела била је **досадна пропаганда онога што се може назвати „банкарским социјализмом“**. Хилфердинг је ово проповедање теорије „банкарског социјализма“ започео у својој књизи „Финансијски капитал“ са тако релативно невиним одломком: укупни капитал, у облику новчаног капитала. У свом секвенцијалном развоју, ова тенденција би довела до тога да би једна банка или група банака добила на располагање цео агрегатни новчани капитал. Таква „Централна банка“ би вршила контролу над целокупном производњом⁵⁹.

Што се тиче Кауцког, поред развијања главних елемената нове револуционарне идеологије, коју су наручили европски банкарски, његов задатак је био и рад на формирању кадрова у овој области, односно обучавање идеолога и теоретичара нижег ранга који су способни не само да теоретичу, већ и да такође имплементирају и његове и своје теорије у политичку праксу.⁶⁰

Прва од таквих кадрова, коју је одабрао Кауцки, који је складно спојио све наведене квалитете, била је **Роза Луксембург**, његова ученица и дугогодишња сарадница.

59 Р. Гилфердинг, *Финансовый капитал*, Москва, «Соцэкгиз», 1959, стр. 243.

60 Нити Лењин нити Троцки нису волели Кауцког. У својим публикацијама полемизирао је са бољшевицима, сматрајући њихову праксу неспојивом са идеалима демократије и социјализма, због чега га Лењин карактерише као „одметника“. Објављује књигу „Криза бољшевизма“, где критикује бољшевичку партију као организацију завереника и подржава парламентаризам. На свој „Тероризам и комунизам“ Лав Троцки је одговорио истоименим делом, након којег је уследило дело Кауцког „Од демократије до државног ропства (Одговор Троцком)“. За што Ленин с Троцким так не вољели Каутског, <https://historical-fact.livejournal.com/194687.html>; Упор.: Карл Каутский, От демократии к государственному рабству, <http://revarchiv.narod.ru/kautsky/oeuvre/fromdemocracy.html#st26>

О улози Луксембургове у стварању и даљем развоју онога што је касније добило погрешан назив – „троцкизам“, прво издање „Велике совјетске енциклопедије“, доноси следеће: „Роза Луксембург (1871 – 1919), рођена је у граду Замостја (руски део Пољске) у **буржоаској јеврејској породици**. Од 1886. до 1888. био је члан пољске партије „Пролетеријат“. После разбијања ове партије од стране власти, 1888. године, емигрирала је у Швајцарску. Од 1888. до 1897. била је студент на Универзитету у Цириху. На овом универзитету је 1897. године докторирала економске науке. Исте године се преселила у Немачку, где се придружила Социјалдемократској партији и убрзо постала истакнута личност њеног левог крила. У односу на борбу руских бољшевика против опортунизма, Роза Луксембург је у више наврата заузимала политички штетни став, клизећи ка мењшевизму. Дуго је била под утицајем Кауцког, од кога је позајмила доста центристичких, полумењшевичких погледа. **Луксембург је 1905. заједно са Парвусом измислила утопијску шему „перманентне револуције“.** Касније је ову шему преузео Троцки и претворио је у оружје борбе против лењинизма.⁶¹

Треба напоменути да се годину дана раније, Стаљин у свом извештају на пленуму ЦК СК бољшевика 3. марта 1937. о политичким и идеолошким активностима и улози Розе Луксембург, изразио знатно оштрије: „**Политичке теорије Луксембургове – то је основа идеологије троцкизма**“.⁶²

Из свега наведеног, дакле, **произилази да су чувену теорију „перманентне револуције“, чије је стварање совјетска друштвена наука у потпуности и искључиво приписала Троцком, у ствари створили сасвим други људи. То је, пре свега, Роза Луксембург, која је своју идеју уопштено подигла на основу теорије „ултраимперијализма“ Кауцког и Хилфердинга, уз накнадне, веома важне, али ипак само допуне Александра Парвуса.**

61 *Большая Советская Энциклопедия* (1 – е издание), Москва, 1938. – Т.37 – столбцы 548 – 550.

62 И. Сталин, О недостатках партийной работы и мерах, по ликвидации троцкистов и иных двурушников, Москва, Госполитиздат, 1937, стр.11.

Након што је Роза Луксембург створила, уопштено говорећи, теорију „перманентне револуције“, даља главна улога у њеном развоју и стварању низа других идеја, које су касније добиле назив „троцкизам“, **припала је другом политичком емигранту иза границе Руске империје - Александру Парвусу (Гелфанду) ...**

Детаљнију и живописнију, али страшно политички некоректну Парвусову политичку биографију, са становишта званичне совјетске историографије, дала је у својој књизи „гвоздена жена“ чувена предреволюционарна руска масонка **Нина Берберова.**

У виђењу Берберове и политичка биографија Парвуса и његово учешће у стварању те идеологије, која је из неког разлога касније названа „троцкизам“, изгледа овако: „Парвус је 1886. отишао из Русије у Швајцарску, где је студирао на универзитетима. Базел, Берн, Цирих... У Цириху упознаје руске социјалдемократе Плеханова, Засулича, Акселрода, које је освојио својим ентузијазмом и мржњом према царској Русији. Они су се, као и сви који су га познавали у млађим годинама, дивили његовој интелигенцији, енергији, фанатизму, који, узгред, није ометао ни јасноћу мисли ни способност теоријског размишљања. Потом се преселио у Немачку, учланио се у Социјалдемократску партију, а годину дана касније био је у кући Розе Луксембург, где је упознао Бебела и Кауцког и свађао се са Бернштајном. Убрзо је постао уредник једног од немачких социјалдемократских листова „Арбајтер Цајтунг“.⁶³

Говорећи о стварању „троцкизма“ од стране Парвуса, Берберова је о њему написала следеће: „Био је покровитељ младом Троцком који је у Немачку стигао 1903. године. **Од Парвуса, Троцки је позајмио идеју ‘перманентне револуције’.** Перманентна револуција је требало да почне општим политичким штрајком. У Русији је требало да почне општи политички штрајк и уништење државе. Тада су друге земље требало да следе њен пример. Парвус је рекао да ће за неколико година

63 Н. Берберова «Чайковский. Железная женщина», Москва, издательство имени Собашниковых, 1999. –стр. 374.

морати да почне рат у Европи, а овај рат ће допринети слому капитализма. Русија ће изгубити овај рат и тада ће Русија дати сигнал за пад европских монархија. Парвус и Троцки су се толико зближили да је 1904. године, у Минхену, Троцки живео код њега са супругом.⁶⁴

За Јосифа Џугашвилија троцкизам је „буржоаско-јеврејско учење, које се формирало током дужег историјског периода, а почевши од 1905. године и до саме смрти Троцког 1940. године. Порекло троцкизма лежало је у издвајању од царизма и рабинских јеврејских кругова Јевреја у посебну кагалску организацију њихових, наслеђену из доба феудализма. Све је то одвајало Јевреје од осталог становништва и супротстављало их њима. Буржоаска револуција из 1905. године, а потом и социјалистичка, покидала је ове кагалске границе постојања Јевреја. Пошто су они, обични Јевреји, а то су углавном били занатлије, трговци (међу њима је било мало радника и сељака) били подвргнути двоструком или чак троструком угњетавању, пролетаризацији, пропасти и пошто су их бацили у крило револуције, али због њихове ситне – буржоаске природе, они су у раднички покрет увели такву појаву у револуцији као што је троцкизам, који је био заснован на јудаизму и ционизму, синонимима јеврејске буржоазије, заправо. Троцки⁶⁵ је постао њен идеолог.⁶⁶

Многи се плаше да троцкизму дају његову праву сврху, као тренду ционизма у левом покрету, и то само зато што сви ционистички медији одједном дижу буку наводног антисемитизма. Међутим, није тајна да модерне социјалдемократске партије Запада данас контролишу ционисти. Са троцкизмом, као трендом ционизма, нешто је теже, пошто

64 Исто, стр. 374 – 376.

65 Кратка биографија гласи: Бронштајн (Троцки) Лејба Давидович (1877-1940), лишен свих посебних државних права, син колонисте Херсонске губерније, Јелисаветградски округ, јеврејске вероисповести, од 1903. мењшевик, августа 1917. приступио РСДЛП (б), по повратку из емиграције, преко групе „Межрајонци“ (малограђанско удружење јеврејске интелигенције, ни на који начин није повезано са радничком класом). Године 1927. искључен је из партије, а 1929. избачен из СССР. Године 1932. је лишен совјетског држављанства.

66 Иосиф Џугашвили, Троцкизам и неотроцкизам – сионизам, За благо Украјни, №2, 1999 г., Према: <https://proza.ru/2011/08/11/192>

спекулише радничким покретом, као што то чини, на пример, „Раднички отпор“ града Кијева, који, иначе, финансирају ционисти из Лондона. Њихове активности у корист ционистичке буржоазије покривене су левичарским револуционарним фразама, које дезоријентишу раднике.

Враћајући се историји троцкизма, треба напоменути да су управо они ти који су у Октобарској револуцији 1917. открили реакцији план за оружани устанак. Управо је **Троцки 1918. осујетио мировне преговоре са Немачком у Бресту**, и то намерно и само да би бајонетима Немачке успоставио **власт крупне јеврејске буржоазије у Русији**. Ционисти су пак из левих есера⁶⁷ организовали агентат на Лењина и убили немачког амбасадора Мирбаха у Москви.

Као што се зна, Троцки се у августу 1917. појавио у бољшевичкој партији, која је у то време била права политичка и економска снага у Русији. **Улазак у партију био је улазак на власт у интересу ционизма.**

Посебно треба истаћи следеће. Троцки је у марту 1918. **именован за председника Врховног војног савета и народног комесара за војна питања**. Троцкисти су слати пре свега на кључна места у Црвеној армији, као и у Народни комесаријат. **Они који нису уложили у њихов концепт били су физички елиминисани и дискредитовани**. Питање војске је увек било питање моћи. Ко контролише структуре моћи, контролише и власт. **Најзначајнији представници троцкизма у војсци били су Тухачевски, Јакир, Путна, Уборевич, Корк, Ајдман итд, који су 1937. покушали да изврше војни удар у интересу крупне јеврејске буржоазије, на челу са кланом Ротшилд, субвенционисање, укључујући и боравак Троцког у иностранству, а касније и долазак Хитлера на власт у Немачкој**. Године 1937. извршено је чишћење од

67 Социјалистичка револуционарна партија (рус. Партия социалистов-революционеро; акроним: ПСР, од рус. ПСР), познатији по свом скраћеном имену есери (рус. эсеры, од СР (латинички изговор: эс-ер), која је скраћеница од социалисты революционеры – „социјалисти револуционари“), била је руска партија која је представљала главну алтернативу Руској социјалдемократској радничкој партији током последњих година владавине цара Николаја Романова. Види: Социјалистичка револуционарна партија, <https://sr.wikipedia.org/sr-ec>

контрареволуционарних елемената у војсци и у Комунистичкој партији. Укупно је ухапшено 11.000 присталица троцкизма у војсци, 36.500 је отпуштено. Стрељано је 400 људи. Довољно је рећи да је у влади и Савету народних комесара било 15 народних комесара који су подржавали троцкизам.

ТРОЦКИСТИЧКИ ПОКРЕТ У ПОСТСОВЈЕТСКОЈ РУСИЈИ

Троцкистички покрет почео је да оживљава у СССР-у крајем 1980-их. Међутим, он је попримио организациони облик тек 1990. године: 18-19. августа 1990. године у Москви је одржана међународна теоријска конференција посвећена 50. годишњици атентата на Лава Троцког. Поред совјетских, активно учешће у раду ове конференције узели су и представници троцкистичких организација Велике Британије, Мађарске и Југославије. На овој конференцији је основан Организациони комитет за совјетску секцију Четврте интернационале, коју је предводио Алексеј Гусев. Године 1991. Организациони одбор је трансформисан у Социјалистички раднички синдикат (СРС), који је постао део Радничке интернационале за оживљавање Четврте интернационале (*Workers International to Rebuild the Fourth International*).

Данас у Русији делују следеће организације које се позиционирају као троцкистичке или блиске троцкистичкој политичкој традицији:

- Руски социјалистички покрет;
- Револуционарна лабуристичка партија;
- „Социјалистичка алтернатива“ (руска секција Комитета радничке интернационале);
- Руски део Међународне марксистичке тенденције.

Сергеј Стрикун је аутор занимљивог чланка у коме се бави феноменом троцкизма – јуче и данас.⁶⁸ За овог аутора

68 Сергей Стрикун, «Троцкизм»: ревизия марксизма или предвидение?, <https://strikun.ru/trockizm-revizija-marksizma-ili-pre/>

троцкизам је теорија ревизије марксизма, а основе је дао Лав Троцки.

Троцкизам се огледа (и) у пароли „**Револуција има почетак, али нема краја!**“ чиме је ударио темеље идеји о „перманентној револуцији“ (1906), а поновљеној и додатно објашњеној 1930. у брошури под истим насловом. Идеја која се и данас примењује од стране Запада, не само у том делу земљине кугле, него у већем делу света кроз различите „револуционарне“ подухвате, обојене револуције, па чак и неприродне, попут оне геј, педофилске или канибалистичке (у исхрани). Троцки је идеју „перманентне револуције“ сматрао својим главним доприносом марксизму.

Руски аутор Л. Соколски сматра троцкизам једним од најопаснијих области опортунизма и ревизионизма у светском револуционарном покрету,⁶⁹ јер се солидаризовао са либералима и либерализмом. Под притиском либералне пропаганде и разноразних опортуниста који су активно спекулисали о смрти совјетског социјализма, у светском револуционарном покрету је настала пометња и колебања – вера у једину праву револуционарну теорију – марксизам-лењинизам је био озбиљно нарушен, комунистички и раднички странке почеле да се распадају или прелазе на социјалдемократске позиције.

Интересантно виђење троцкизма изложено је и у чланку „Троцкизам: стара болест и њене савремене форме.“⁷⁰ За аутора, који се потписао само почетним словима имена и презимена теоријски извори троцкизма налазе се у механицистичком материјализму, волунтаризму, шематизму и социологији, док је субјективизам његова методолошка основа.

Шта је заједничко савременим троцкистима са током раног 20. века? Да, исто оно што је садржано у дефиницији – волунтаризам, шематизам и механицистички материјализам, односно површност у марксизму, прикривена истовремено

69 Л.Сокольский. О сущности «троцкизма». Современные заблуждения рабочих. http://velemudr.blogspot.com/2019/02/blog-post_16.html

70 Л.Г., Троцкизм: старая болезнь и её современные формы, <https://mrxsm.ru/trockizm-staraja-bolezn-i-ejo-sovremennye-formy/>

революционарним фразама. Као што је и сам Троцки био механициста, тако се и његови следбеници одликују истим квалитетом. Не схватајући суштину дијалектике, они оптужују противнике за догматизам, ауторитарност, лидерство и друге грехе, док гласно изјављују своју приврженост циљу револуције. Штавише, оптужујући противнике за догматизам, они се и сами у својој критици ослањају на укаљане догме, а да то и не примећују.

Може бити да је Троцког у суштини најбоље окарактерисао Владимир Иљич Лењин, називајући га „Јудишка Троцки” - Јуда (Головљев јунак – право име Порфириј Владимирович Головљов. Херој романа М. Е. Салтикова-Шћедрина „Господа Головљови“ - З.М./В.Б.), који је био „споља ... љубазан и добар, другим речима – драг човек. А унутра њега је чучао похлепни и зли Јуда”.⁷¹

Зашто је троцкизам опасан? – питање које је међу првима, на пример, смислено поставио Владимир Павленко,⁷² те додаје: **Сећате ли се како је почела „перестројка“? Уз разговоре о „добром“ Троцком и „лошем“ Стаљину.** И са пратећом провокацијом, прво, потискивањем главне личности Октобра, Лењина, на периферију, друго, **рехабилитацијом троцкизма**, и треће, **опортунистичким увођењем других личности у „јавну сферу“ тог времена.** Заједно са Бухарином, чија је удовица Ана Ларина извучена из нафталина и гурнута на телевизијске екране са важном „поруком потомцима“, иначе напамет наученом током „перестројке“.

Од куда је дувао ветар? Сада то сигурно знамо: из „круга истомишљеника“, о коме је говорио „архитекта перестројке“ Јаковљев, који је предложио да се совјетски систем и социјализам разбију најпре ударом „касног“ лењинизма на стаљинизам, а затим са социјалдемократијом и либерализмом против лењинизма. Захваљујући А.А. Сазонову, који је своја сећања,

71 Л.Г., Троцкизм: старая болезнь и её современные формы, <https://mrxsm.ru/troczkizm-staraja-bolezn-i-ego-sovremennye-formy/>

72 Владимир Павленко, Чем опасен троцкизм?, <https://regnum.ru/news/polit/2507967.html> (26 октобра 2018)

уз многе архивске документе, објавио у зборнику „Ко је и како уништио СССР“ (Москва, 2010), ми сада све то знамо.

ТРОЦКИ – РЕВОЛУЦИОНАР, ТЕОРЕТИЧАР ИЛИ АГЕНТ?

Засебна, али веома занимљива тема је америчка „одисеја” Троцког, посебно његов исхитрени одлазак из САД у Русију после Фебруарске револуције. А све перипетије овог пута, који су, како доказује познавалац руског револуционарног покрета, професор-историчар са Универзитета Ајдахо Ричард Спенс, контролисали Британци преко резидента британске обавештајне службе Вилијама Вајсмана.⁷³ Пустивши Троцког да оде и приредивши спектакл хапшења и ослобађања, Британци су му обезбедили алиби против оптужби за колаборационизам.

Ланац сличних „случајности“, како сведочи други амерички историчар Роберт Ворт у свом делу „Антанта и руска револуција“, завршава се импресивним низом чињеница из којих произилази да су авантуре генерала Корнилова августа 1917. и адмирала Колчака, почев од 1918. године, такође блиско координирале обавештајне службе Британије и Сједињених Држава. Зашто? Само да би ослободили Троцког из Халифакса и омогућили му да настави пресељење у Русију, при чему је у свему томе предњачио пред Британцима председник САД Вудро Вилсон.

„Како се могло догодити да Троцки, са тако непријатним теретом на леђима, заврши у редовима бољшевика током Октобарског покрета? - пита Стаљин. - А догодило се зато што је Троцки тада бацио (заправо напустио) свој терет, сакривши га у орман. Без ове „операције“ озбиљна сарадња са Троцким не би била могућа. Даље Стаљин сумира: „Троцкизам сада делује како би разобличио бољшевизам и поткопао његове темеље. Задатак партије је да сахрани троцкизам као идеолошки тренд.“

⁷³ Владимир Павленко, Чем опасен троцкизм?, доступно на: <https://regnum.ru/news/polit/2507967.html> (26 октобра 2018), приступљено 07.12.2021.

Која је главна поука ове историје од пре једног века за савремено доба? Крајње је једноставно: кокетирање са троцкизмом пре или касније довешће ... неизбежно до сукоба са њим. Стога је препоручљиво да се овом „феномену“ прелиминарно одузме кључ који је помињао Стаљин, који је закључао тачно одређен „терет“ да би дочекао „боља времена“.

Сам „црвени пројекат“ створен је, не ради опште среће, већ за управљање. Њена опипљива подела на два главна табора почела је након револуције. **Комунистичка интернационала (у даљем тексту Коминтерна), како јој назив говори, радила је на пројекту светске револуције.** Њоме управљају Ротшилд и прва совјетска влада, као што знате, се састојала од 80% Јевреја. Саму Русију револуција и грађански рат коштали су 12 милиона погинулих људи + економски губитак. Очигледно, после свега није било могуће извозити револуције „бајонетима“. Пучеви у Европи су пропали. Тако је настао концепт изградње комунизма на 1/6 површине земље. Међутим, ни Лењин ни Троцки, култне личност Коминтерне, нису желели да чују за то. У ствари, армија њихових присталица у државном апарату моментално се претворила у агенте Коминтерне, диверзанте и непријатеље, а заправо је у првој фази победио национални пројекат, комунизам са руским карактеристикама.⁷⁴ Троцки и његове присталице су поражени, али је потом кренула пропаганда против Стаљина преко приче о „крвавим стрељањима“ и стварање култа стрељаних троцкиста (а милионе убијених од стране троцкиста нико није спомињао).

Комунизам са руском специфичношћу преживео је Други светски рат, смрт Стаљина и по инерцији је трајао још 40 година да би завршио своје постојање после велике издаје. Међутим, важно је знати да троцкизам и све што је представљао није нестало, њиме и даље управљају Ротшилди.⁷⁵

74 Ктo такне неотроцкисты и чем они отличаються от коммунистов. Политический ликбез., доступно на: https://pikabu.ru/story/kto_takie_neotrotskisty_i_chem_oni_otlichayutsya_ot_kommunistov_politicheskiy_likbez_652717, приступљено 07.12.2021.

75 Ктo такне неотроцкисты и чем они отличаються от коммунистов. Политический ликбез., доступно на: https://pikabu.ru/story/kto_takie_neotrotskisty_i_chem_oni_otlichayutsya_ot_kommunistov_politicheskiy_likbez_652717, приступљено 07.12.2021.

Троцки није био комуниста. Савремени левичари такође нису комунисти. ЛГБТ особе, феминисткиње, еколошке организације – не боре се за своја права и циљеве. Они бране права и циљеве оних који их финансирају.

Наравно, везе Троцког и међународног финансијског авантуристе Парвуса, на које указује Ларуш и други, идеолошки заслепљени интелектуалци могу, наравно, назвати ноторном „теоријом завере“, која је у наше време равна „антисовјетској агитацији“. Па да цитирамо највећег познаваоца троцкизма – Стаљина: „...**левица у немачкој социјалдемократији, Парвус и Роза Луксембург... Они су измислили утопијску и полумењшевичку шему перманентне револуције... Касније ову полу - мењшевичку шему перманентне револуције преузима Троцки (делимично Мартов) и претвара је у оружје борбе против лењинизма.**“⁷⁶

ТРОЦКИЗАМ И НЕЧОВЕЧНИ ЕКСПЕРИМЕНТИ ПЕРМАЕНТНИХ РЕВОЛУЦИОНАРА

Размотримо још један аспект троцкизма – нечовечне експерименте перманентних револуционара у области психологије, образовних програма и еугенике.⁷⁷ Перманентни револуционари у политици неминовно подржавају своју духовну браћу – исте бунтовнике из науке, односно, псеудонауке. Сексуално васпитање се у Русији уопште није појавило са почетком Горбачовљеве перестројке. Непосредно после Октобарске револуције, овакве образовне програме почео је да подржава човек број два у совјетској хијерархији – Лав Троцки. Публициста Алексеј Шчербаков, који је истраживао ове процесе, написао је у свом веома садржајном чланку „Фројдизам под црвеном заставом“: „... **Од грађана Руске**

76 И.В. Сталин, О некоторых вопросах истории большевизма: Письмо в редакцию журнала «Пролетарская Революция». - Соч., т. 13, 1951, с. 84-102

77 Интересантна је појава, која се у науци, прилично заобилази, мржња Маркса и Енгелса, а очигледно и Троцког према Словенима, а посебно Русима. Отуда и нечовечно поступање револуционара према Русима. Види:Зоран Милошевић, Маркс и Енгелс о Словенима, *Национални интерес*, бр. 3, 2019, стр. 215 – 229.

империје, за промоцију фројдизма на Истоку највише је учинио човек који нема никакве везе са медицином: Лав Давидович Троцки. Године 1908. у Бечу је упознао Ернеста Адлера, који је у то време био један од Фројдових омиљених ученика... Теорије самог Адлера, будућег „демона револуције“ нису одушевљавале. Троцки је знао много више о вољи за моћ од аустријског интелектуалца. Али Фројдово учење га је занимало. И Лав Давидович га се сетио када је дошло време ...

... Ускоро је у Москви отворена прва психоаналитичка клиника. После тога су почели да се отварају истраживачки институти – у Москви и Петрограду.

На пример, критичар Виктор Топоров пише: „Моја бака је отишла да ради као преводилац у истраживачком институту. Преводила је совјетским фројдовцима, фројдистичким марксистима, психоаналитичким учитељима или, како су сами себе називали, **педолозима**. Постепено занесена овом, како се касније показало тридесетих година, псеудонауком, почела је и сама да пише чланке. Неке од њих, третирајући из неког разлога тему „трансфера“, открио сам у детињству и темељно проучио. Бака је писала, на пример, приметивши интересовање ученика за друга из разреда, учитељица је морала да то „пренесе“ на себе, па тек онда да из сексуалне сфере пренесе у креативну. **Размишљајући о својим учитељима, сложио сам се са Стаљином: педологија је псеудонаука“...**

... У СССР-у су отворена два експериментална вртића сталног боравка – у Москви и Петрограду. Московски се звао „Дечји вртић“. Ту је смештено тридесеторо деце од једне до пет година различитог порекла – деце радника, интелектуалаца и партијских радника. **Важно је напоменути да је међу њима био и Стаљинов најстарији син Василиј.** Ово је ниво на коме се све то развијало. **Вера Шмит** је била задужена за ову установу. Њен муж, Ото, био је један од оснивача Совјетског психоаналитичког друштва, као и истакнути радник болшевичке владе, на челу Државне издавачке куће. Истакнути фројдиста **Вилхелм Рајх**, познат по својој теорији „сексуалне револуције“, који је овај подухват третирао са **телећим ентузијазмом**, назвао је

овај покушај **„првим покушајем у историји образовања да се теорија дечје сексуалности испуни практичним садржајем“**. Идеја Дечјег вртића је образложена на осебујан начин. Према Фројду, однос детета према оцу је комбинација љубави и мржње. Љубав – разумљиво је зашто, али мржња израста из „Едиповог комплекса“, из жеље да замени оца у односима са мајком. Дакле, **на месту слике оца међу децом, према идеји брачног пара Шмит, требало би да буде или Комунистичка партија, или светски пролетаријат, или лично друг Троцки**. Што се тиче „Едиповог комплекса“ ... Овде је у обзир дошао сам педолошки развој. Овако један очевидац, такође одушевљени поштовалац фројдовске педологије, описује методе васпитања. „У Дому за децу није било кажњавања, а особљу није било дозвољено ни да подигне тон у комуникацији са децом. Осуда или похвала је била усмерена на чин, а не на само дете: ако је, на пример, дошло до туче, онда дете које је започело није кажњено, већ му је речено за бол који је нанео. Деца нису била „добра“ или „лоша“ – такве традиционалне моралне дефиниције (укорењене у концепту првобитног греха) само су повећале комплекс кривице и довеле до озбиљне психолошке трауме – првог узрока неуротичне болести у каснијем животу. Оно што су одрасли осуђивали као „лоше“ понашање (нпр. мастурбација, мокрење у кревет, сисање палца, играње фекалијама) била је подсвесна манифестација инстинкта и посебно сексуалности. Према таквом понашању у Дечијем вртићу се стрпљиво односило (да ли на нешто подсећа? Уобичајени либерални екстремизам наших дана – прим. аутора) и покушавало да помогне...

Фројда је веома занимало шта ће се код деце формирати уместо „Едиповог комплекса“ и шта ће од њих касније произаћи. Уопште, Фројдовци су се окренули пуном развоју. Троцкиста и присталица психоанализе Милер пише: „... Основан је институт са потпуно признатим програмом обуке, појавила се амбуланта заједно са сиротиштем, а све је то радило на основу принципа психоанализе. Широко објављивање психоаналитичких чланака и књига одвијало се на нивоу који је само неколико година раније било тешко и замислити. Све такве подухвате држава је на овај

или онај начин подржавала. Може се са сигурношћу тврдити да ... ниједна друга влада у прошлости или касније није учинила толико да подржи психоанализу.“ Цела ова компанија је стално комуницирала са престоницом фројдизма. Један од најближих Фројдових ученика, Карл Абрахам, почео је непрестано да лута између Москве и Беча. Постоје врло озбиљне информације да су совјетски психоаналитичари почели да траже од Троцког новац за финансирање психоанализе у иностранству. (Може се претпоставити да су ове инфузије помогле да се после Марксовог „јединог истинитог“ учења прошири по целом свету – од Америке до Сингапура – прим. аутора). Разлог је био то што је Фројд наводно отворио бесплатну клинику у Бечу. Истина, ову клинику нико није видео ... А колико је новца отишло Фројду и његовим пријатељима у Аустрију – нико са сигурношћу не зна. Совјетска Русија је наводно давала новац за научни рад. И чинило се да је све тек почело.

Али није све ишло тако глатко. Чињеница је да психоаналитичари имају веома озбиљне непријатеље. **Најзначајнији је био чувени академик Павлов.** Тешко га је назвати конзервативцем из науке. Али није могао да поднесе фројдовце. Павлова, совјетска власт је поштовала – упркос томе што се према њој понашао, благо речено, без много љубави – и то никада није крила. Али он је учинио дело, па му је опроштено и „дисиденство“ и верски ставови (Павлов, син свештеника, никада није крио своју приврженост православној вери – прим. аутора)... Троцки је бранио своју замисао најбоље што је могао, покушавајући да објасни да између Павлова и Фројдовца нема суштинских разлика. Истина, ни сам Павлов није тако мислио. Штавише, **Павлова је подржавао Стаљин, који је осећао искрено гађење према психоаналитичкој галами...** У форми анегдоте могу да наведем причу међу комунистима о одбацивању психоанализе. **Рецимо, када је Василиј Стаљин некако доведен кући из вртића, тата га је упитао: - Шта радиш у свом Дечјем вртићу? - Научени смо да се бавимо самозадовољавањем - одговори Василиј. Овде је грузијски Стаљин побеснео, васпитан у традиционалним вредностима, и постао звер...“.**

ЗАКЉУЧАК – ЧЕМУ СУ ВОДИЛИ НАЈВАЖНИЈИ ПЛАНОВИ ТРОЦКОГ?

Ако одбацимо специфичан речник овог „борца за народну срећу“ који је веома волео власт и раскошан живот (као што је писао В. Розанов у „Опалом лишћу“: „Не наш језик – наша убеђења, већ наше чизме – наша уверења“), тада је суштина била да се успостави светска диктатура уске групе људи (користећи комунистичку фразеологију, назвао је „диктатуром пролетаријата“, при чему се смисао не мења), стварање „Радничке армије“ од нових робова. Троцки је чак предложио да се фабрике и предузећа повежу са војним окрузима, а ударни батаљони пошаљу у одвојене производне погоне како би „они повећали продуктивност личним примером и репресијама...“. А такође и најактивније укључивање еугенике и „сексуалне револуције“ за уништење институције породице и култивисање типова људи који су потребни новим деспотима.

Троцки се борио да нестану националне границе, за спајање транснационалних корпорација са државним апаратом и, на крају, стварање јединствене светске владе. Нека се зове либерална, а не комунистичка, али од овога се његова суштина не мења. Следбеници Троцког у светској елити су већ довели до тога да слободно тржиште брзо замењују монополи, а већ око 30% светске трговине чини трговина између филијала истих транснационалних корпорација (ТНК). Уједињене нације (УН) су чак створиле посебно одељење за сарадњу са ТНК, које су понекад по финансијској моћи једнаке малим државама. А перманентни рат и трајни али контролисани хаос неизбежни су под светском диктатуром у настајању, која све време потискује периодично настајућа жаришта отпора.

Избегавши Орвелову „1984.“, човечанство се излаже ризику да 2024. заврши под „гвозденом петом“ монополског капитала, како је рекао Џек Лондон. У меморандуму, намењеном колегама, 14. септембра 2005, Линдон Ларуш је написао: **„Употреба заменљивих термина“** `перманентна револуција` и `перманентни рат` – то је само замена за стари концепт: **„империјализам“**...

„Перманентна револуција“ је неовенецијански термин за англо-холандске либерале (Хазаре) који дефинише природу и циљеве британског империјализма заснованог на доминација финансијско-олигархијског система који уништава све потенцијалне изворе патриотског супротстављања империји, и вођење политике „перманентне промене режима“ (перманентне револуције), као и „перманентног рата“.

Не тако давно, представница „подружнице“ британско-америчког империјализма, Кондолиза Рајс, на састанку америчко-израелског комитета за односе са јавношћу, највеће лобистичке организације која брани интересе Израела у Сједињеним Државама, рекла је: Ми меримо свој успех демократским револуцијама „ружа“ , „наранџасте“, „љубичасте“, „лала“ и „тулипана“... После тога је додала: „Слобода данас маршира у Авганистану и Ираку, Либану и Грузији, у Украјини, у Киргистану и на палестинским територијама.“ Она је, дакле, директно признала: револуције у боји су дело америчких неокона“.⁷⁸

На крају додајмо оцену хрватског (југословенског) марксисте из 1971. године, Предрага Враничког, „**да су све оптужбе стаљинизма против њега и опозиције у СССР најперфидније и бескруполозније инсинуације**“.⁷⁹

Шта рећи?

78 Л.Г., Троцкизм: старая болезнь и её современные формы, <https://mrksm.ru/trockizm-staraja-bolezn-i-ego-sovremennye-formy/>

79 Предраг Вранички у предговори књизи Лава Троцког, *Из револуције*, „Отокар Кершовани“, Ријека, 1971, стр. 49.

Zoran Milošević

Institute for Political Studies, Belgrade

Vanda Božić

Faculty of Law, Union University, Belgrade

**(NEO) TROTSKISM AND ITS HISTORY AS
AN INSTRUMENT OF CONTEMPORARY
GEOPOLITICS**

Abstract

Why does the ideology of Trotskyism require consideration today?

It seems that Trotsky lost to Stalin in the political struggle and did not have time to confirm his theory with real experience. However, on the other hand, Trotskyism is a very popular ideological trend of the left, and it cannot be if the ideology itself is based on a dead theory that has not withstood the test of time. On the contrary, we see that this theory has continued to develop, so-called neo-Trotskyism has emerged. The “Fourth International”, created by Trotsky and like-minded people, despite the divisions, still exists, and the trend itself is quite popular abroad, especially in Latin America, the United States and the European Union. Is there anything in this ideology and its history that would be worth paying attention to?

A closer analysis of modern Trotskyism shows that it is particularly firmly entrenched in the American government, but not only in it. Modern Trotskyists call themselves “revolutionary Marxists.”

Trotskyism is recognizable by its ideological dogmas of “permanent revolution”, struggle against the state (handing over state sovereignty to an “unknown”

center - the New World Ancestor) and militarization of civil society, especially labor, but also medicine (lockdown).

All the main listed contents of (neo) Trotskyism were and still are an instrument of geopolitics.

Keywords: Trotskyism, neo-Trotskyism, permanent revolution, state, sovereignty, history, militarization of civil society, geopolitics

Зоран Милошевич

Институт политических исследований, Белград

Ванда Божич

*Факультет права, Союзный университет,
Белград*

(НЕО)ТРОЦКИЗМ И ЕГО ИСТОРИЯ КАК ИНСТРУМЕНТ СОВРЕМЕННОЙ ГЕОПОЛИТИКИ

Резюме

Почему сегодня требуется рассмотрение идеологии троцкизма?

Мы знаем, что Троцкий проиграл Сталину в политической борьбе и не успел подтвердить свою теорию реальным опытом. Однако, с другой стороны, троцкизм - очень популярное идеологическое направление левых, и этого не может быть, если сама идеология основана на мертвой теории, не выдержавшей испытания временем. Напротив, мы видим, что эта теория продолжала развиваться, возник так называемый неотроцкизм. «Четвертый Интернационал»,

созданный Троцким и его единомышленниками, несмотря на разногласия, все еще существует, а само направление довольно популярно за рубежом, особенно в Латинской Америке, США и ЕС. Есть ли что-нибудь в этой идеологии и ее истории, на что стоит обратить внимание? Более внимательный анализ современного троцкизма показывает, что он особенно прочно укоренился в американском правительстве, но не только в нем. Современные троцкисты называют себя «революционными марксистами». Троцкизм узнаваем по идеологическим догмам «перманентной революции», борьбы с государством (передача государственного суверенитета «неизвестному» центру – Новому мировому порядку и милитаризации гражданского общества, особенно сферы труда, но также и медицины (изоляция).

Все основные перечисленные особенности содержания (нео) троцкизма были и остаются инструментом геополитики.

Ключевые слова: Троцкизм, неотроцкизм, перманентная революция, государство, история, милитаризация гражданского общества

ЛИТЕРАТУРА

Большая Советская Энциклопедия (1-е издание), Москва, 1937 - т.31.

Берберова, Н.: «*Чайковский. Железная женщина*», Москва, издательство имени Собашниковых, 1999.

Васерман, Анатолиј: Где се завршавају САД и почиње Сорош: у: *Ритам америчке расистичке политике*, приредио Зоран Милошевић, Удружење Милош Милојевић, Црна Бара, 2021.

Божиф, Ванда: *Глума у драмском и глума у постдрамском театру*, докторска дисертација, Београд, Факултет драмских уметности, 2018.

Божић, Ванда; Батавельић, Драган, *Заштита људских права у доба пандемије Covid-19*, Зборник радова „Право и друштво у условима пандемије“, Правни факултет Универзитета Привредна академија, Нови Сад, стр. 186-198.

Враницки, Предраг: Лав Давидович Бронштајн – Троцки, предговор књизи Лава Троцког, *Из револуције*, „Отокар Кершовани“, Ријека, 1971. Гильфердинг, Р.: *Финансовый капитал*, Москва, «Соцэкгиз», 1959.

Грачева, Татьяна: *Невидимая Хазария*, Зёрна, Рязань, 2008.

Друзь, Игорь: Троцкизм как явление истории, <https://cont.ws/@medvedursus/167760>

Захарченко, Андрей: Медведев потерял доверие Путина?, *Русский Вестник*, No 20, 2021.

За что Ленин с Троцким так не любили Каутского, <https://historical-fact.livejournal.com/194687.html>;

Јанковић, Раде: *Како упокијити вампира*, Духовни луг, Крагујевац, 2020.

Карпов, Владимир: *Генералисимус*, Информатика, Београд, 2018.

Каутский, Карл: *Путь к власти: Славяне и революция*, Госполитиздат, Москва, 1959.

Каутский, Карл: От демократии к государственному рабству, <http://revarchiv.narod.ru/kautsky/oeuvre/fromdemocracy.html#st26>

Каутский, Карл, <https://ru.wikipedia.org>

Канев, Серафим Никифорович: *Революция и анархизм*, Москва, «Мысль», 1987.

Куда ведет американскую дипломатию «троцкист» Энтони Блинкен?, <https://russtrat.ru/comments/6-noyabrya-2021-0010-6939>

Кулебякин, Игорь: Очередное хамство апологетов нового мирового порядка, Тема вакцинации может стать прологом гражданской войны, *Русский Вестник*, No 21, Москва, 2021.

Кэннон, Джеймс П.: История американского троцкизма, <https://iskra-research.org/FI/Cannon/index.shtml>

Колонтаев, Константин: Троцкизм – особености его происхождения и суть, <http://istor-vestnik.org.ua/4927/>

Кто такие неотроцкисты и чем они отличаются от коммунистов. Политический ликбез., https://pikabu.ru/story/kto_takie_neotrotskisty_i_chem_oni_otlichayutsya_ot_kommunistov_politicheskiy_likbez_652717

Лавренчук, Андрей: Идеология троцкизма, *Суть времени*, Киев, №, 19 октября 2017.

Л. Г., Троцкизм: старая болезнь и её современные формы, <https://mrxsm.ru/trockizm-staraja-bolezn-i-ejo-sovremennye-formy/>

Маслов, Владимир: Како ЛГБТ особе формирају структуре власти у САД, у: *Ритам америчке расистичке политике*, приредио Зоран Милошевић, Удружење Милош Милојевић, Црна Бара, 2021.

Медведев, Рој: *За суд историје*, о Стаљину и стаљинизму, Службени гласник, Београд, 2012.

Милошевић, Зоран: *Увод у социологију*, Слобомир П Универзитет, Бијељина, 2009.

Милошевић, Зоран: НАТО и наивност Медведева?, *Печат*, бр. 142, 26. новембар 2010.

Милошевић, Зоран: Рушење режима - преко интернета, *Печат*, бр. 152, 11. фебруар 2011.

Милошевић, Зоран: Фејсбук, Гугл и ЦИА, *Печат*, бр. 155, 4. март 2011.

Милошевић, Зоран: Свет на удару интернет револуционара, *Печат*, бр. 154, 25. фебруар 2011.

Милошевић, Зоран: Тоталитарни покрети и идеје на Истоку Европе, *Национални интерес*, бр. 2, 2011.

Милошевић, Зоран: Зашто се распадају државе, *Национални интерес*, бр. 1, 2011.

Милошевић, Зоран: Зашто је Чавез победио, *Печат*, бр. 238, 12. октобар 2012.

Милошевић, Зоран: Време европских антихероја, *Печат*, бр. 249, 28. децембар 2012.

Милошевић, Зоран: Арапско или курдско пролеће?, *Печат*, бр. 242, 9. новембар, 2012.

Милошевић, Зоран: *Геополитика*, Европски универзитет, Брчко, 2013.

Милошевић, Зоран: Смрт Чавеза, *Печат*, бр. 258, 8. март 2013.

Милошевић, Зоран: Пљачкаш под маском непрофитног филантропа, *Печат*, бр. 397, 27. новембар 2015.

Милошевић, Зоран: Илузија демократије и владавине олигархије, *Печат*, бр. 421, 20. мај 2016.

Милошевић, Зоран: Две квадратне миље зла: Нови светски поредак и апокалипса, *Печат*, бр. 441, 14. октобар 2016.

Милошевић, Зоран: Маркс и Енгелс о Словенима, *Национални интерес*, бр. 3, 2019.

Милошевић, Зоран: Русија, Украјина и Нова Хазарија: геополитички аспект, *Политичка ревија*, бр. 1, 2019.

Милошевић, Зоран / Мировић, Александра: Вакцина као средство геополитичког утицаја, *Ковид 19 – изазови и последице*, приредила Албина Фазловић, IX међународни научни скуп, том 2, Европски универзитет Брчко дистрикт, Брчко, 2021.

Милошевић, Зоран: „Споразум о пандемији“ као социјална револуција с несагледивим последицама“ (1), *Печат*, бр. 694, 2021.

Милошевић, Зоран: Успостављање светске диктатуре и непрекидни рат (2) *Печат*, бр. 695, 2021.

НЕОТРОЦКИЗМ. Что такое вообще - троцкизм? И за что Сталинские офицеры были коней троцкизма? (ЛИКБЕЗ), Что общего у троцкизма, фрейдизма, оккультизма и церковного обновленчества? ..., <https://anisiya-12.livejournal.com/106887.html>

Неотроцкизм и его современные последователи, <https://cont.ws/@prikhojanka/992700>

Павленко, Владимир: Чем опасен троцкизм?, <https://regnum.ru/news/polit/2507967.html>

Прохватилов, Владимир: Что сулит миру пандемическое соглашение ВОЗ?, <https://www.fondsk.ru/news/2021/12/05/chto-sulit-miru-pandemicheskoe-soglashenie-voz-55047.html>

Самые известные цветные революции, <https://uznayvse.ru/interesting-facts/samie-izvestnie-cvetnie-revoliucii.html>

Соколов, Андрей: ЛГБТ – ново америчко оружје, у: *Ритам америчке расистичке политике*, приредио Зоран Милошевић, Удружење Милош Милојевић, Црна Бара, 2021.

Социальное равенство, Москва, 1942.

Стрикун, Сергей: «Троцкизм»: ревизия марксизма или предвидение?, <https://strikun.ru/trockizm-reviziya-marksizma-ili-pre/>

Сокольский, Л.: О сущности «троцкизма». Современные заблуждения рабочих. http://velemudr.blogspot.com/2019/02/blog-post_16.html

Сталин, И.В.: О некоторых вопросах истории большевизма: Письмо в редакцию журнала «Пролетарская Революция». – Сабрана дела, т. 13, 1951.

Сталин, И.: О недостатках партийной работы и мерах, по ликвидации троцкистов и иных двурушников, Москва, Госполитиздат, 1937.

Тувальевић, Душан: *Вријеме Стаљина*: достигнућа, критика и десталенизација, СПКД Провјета, 2021.

Угроза национальной безопасности: Дмитрий Медведев предложил сдать страну под прямое управление ВОЗ, <http://katyusha.org/view?id=17654>

Филипов, Артем: Како САД васпитавају милионе нових хомосексуалаца, у: *Ритам америчке расистичке политике*, приредио Зоран Милошевић, Удружење Милош Милојевић, Црна Бара, 2021.

Худайкулов, Махмуд: *Из историји борьбы большевисткой партии с анархизмом*, Ташкент: издательство «Узбекистан», 1984.

Цыганов, Андрей: Они колеблются: давайте поможем Валерию Зорькину и другим консерваторам не позволить Медведеву и прочим неотроцкистам окончательно сдать страну!, <http://katyusha.org/view?id=17667>

Что такое троцкизм, <https://wwii-soldat.ru/trockizm/#i-13>

Джугашвили, Иосифъ: Троцкизм и неотроцкизм – сионизм, За благо України, №2, 1999 г., Према: <https://proza.ru/2011/08/11/192>

Шевченко, Кирил: Украјинска држава и њене перспективе у оценама Романа Дмовског, у зборнику: *Украјинско питање Данас*, приредио Зоран Милошевић, Центар Академске речи, Шабац, 2015.